

GIB-1/2012.
(GIB-92/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Gazdasági és informatikai bizottságának**
2012. február 13-án, hétfőn, 11 óra 7 perckor
az Országház főemelet 37-38. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	6
<i>A fogyasztói árkiegészítésről szóló T/4973. számú törvényjavaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről)</i>	6
<i>Scheiring Gábor (LMP) szóbeli kiegészítése előterjesztőként</i>	7
<i>A kormány álláspontjának ismertetése</i>	7
<i>Hozzászólások</i>	8
<i>Reflexiók</i>	8
<i>További kérdések, reflexiók</i>	9
<i>Határozathozatal</i>	9
<i>A hulladékról szóló T/5538. számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	10
<i>Dr. Rácz András helyettes államtitkár (VM) szóbeli kiegészítése</i>	10
<i>Hozzászólások</i>	11
<i>Válaszadás</i>	13
<i>Határozathozatal</i>	14
<i>A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló T/5842. számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	14
<i>Nátrán Roland helyettes államtitkár (NGM) szóbeli kiegészítése</i>	14
<i>Hozzászólások</i>	15
<i>Reflexiók</i>	20
<i>Határozathozatal</i>	24
<i>A gazdasági és monetáris unióban megvalósuló stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés Magyarország általi aláírásának támogatásáról szóló H/5834. számú határozati javaslat (Általános vita)</i>	24
<i>Dr. Győri Enikő államtitkár (KüM) szóbeli kiegészítése</i>	24
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	26
<i>Reflexiók</i>	30
<i>Határozathozatal</i>	31
<i>Egyebek</i>	31
<i>Szavazás napirendi pont elnapolásáról</i>	31

Napirendi javaslat

1. A fogyasztói árkiegészítésről szóló törvényjavaslat (T/4973. szám)
(Jávor Benedek és Vágó Gábor (LMP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről)
2. A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/5842. szám)
(Általános vita)
(Első helyen kijelölt bizottságként)
3. A gazdasági és monetáris unióban megvalósuló stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés Magyarország általi aláírásának támogatásáról szóló határozati javaslat (H/5834. szám)
(Általános vita)
4. A hulladékról szóló törvényjavaslat (T/5538. szám)
(Általános vita)
5. A magyar nemzeti értékekről és a hungarikumokról szóló törvényjavaslat (T/5539. szám)
(Általános vita)
6. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Rogán Antal** (Fidesz), a bizottság elnöke

Koszorús László (Fidesz), a bizottság alelnöke

Kovács Tibor (MSZP), a bizottság alelnöke

Volner János (Jobbik), a bizottság alelnöke

Bencsik János (Fidesz)

Dióssi Csaba (Fidesz)

Herman István Ervin (Fidesz)

Dr. Kupcsok Lajos (Fidesz)

László Tamás (Fidesz)

Manninger Jenő (Fidesz)

Márton Attila (Fidesz)

Dr. Papcsák Ferenc (Fidesz)

Riz Gábor (Fidesz)

Riz Levente (Fidesz)

Román István (Fidesz)

Sági István (Fidesz)

Vantara Gyula (Fidesz)

Wintermantel Zsolt (Fidesz)

Dr. Aradszki András (KDNP)

Burány Sándor (MSZP)

Tukacs István (MSZP)

Hegedús Tamás (Jobbik)

Schön Péter (Jobbik)

Dr. Lenhardt Balázs (Jobbik)

Scheiring Gábor (LMP)

Helyettesítési megbízást adott

Koszorús László (Fidesz) megérkezéséig Sági Istvánnak (Fidesz)

Dióssi Csaba (Fidesz) megérkezéséig dr. Kupcsok Lajosnak (Fidesz)

László Tamás (Fidesz) megérkezéséig Román Istvánnak (Fidesz)

Márton Attila (Fidesz) megérkezéséig Manninger Jenőnek (Fidesz)

Dr. Papcsák Ferenc (Fidesz) megérkezéséig Bencsik Jánosnak (Fidesz)

Riz Levente (Fidesz) megérkezéséig Riz Gábornak (Fidesz)

Wintermantel Zsolt (Fidesz) megérkezéséig Vantara Gyulának (Fidesz)

Dr. Aradszki András (KDNP) megérkezéséig Rogán Antalnak (Fidesz)

Dr. Seszták Miklós (KDNP) Koszorús Lászlónak (Fidesz)

Dr. Baja Ferenc (MSZP) Kovács Tibornak (MSZP)

Burány Sándor (MSZP) távozása után Tukacs Istvánnak (MSZP)

Dr. Lenhardt Balázs (Jobbik) megérkezéséig Volner Jánosnak (Jobbik)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Dr. Laki Gábor főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Dr. Rác András helyettes államtitkár (Vidékfejlesztési Minisztérium)
Nátrán Roland helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Dr. Gyóri Enikő államtitkár (Külügyminisztérium)

Megjelentek

Dr. Szögyényi-Kovács Szabolcs referens (Vidékfejlesztési Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 7 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

ROGÁN ANTAL (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelettel üdvözlöm a bizottság tagjait és értelemszerűen minden jelen lévő vendégünket, elkezdjük a bizottság ülését.

Elsőként azt javasolnám, hogy ha lehet, akkor a napirenddel kapcsolatban van egy kis variálási szándék, mégpedig a következő. Amit kiküldtem, az a fogyasztói árkiegészítésről szóló törvényjavaslattal kezdődik, a devizakölcsönökkel, a gazdasági, monetáris unióval folytatódik, majd a hulladékról szóló törvényjavaslat a negyedik, és a magyar nemzeti értékekről és hungarikumokról szóló törvényjavaslat az ötödik. Ehhez képest ugyan a fogyasztói árkiegészítéssel kezdenénk, de negyedik pont lenne a második, és utána értelemszerűen harmadik és negyedik ponttá válik a többi, az ötödik pedig marad a helyén. Ennek az az oka, hogy egyrészt a hulladékról szóló törvényjavaslat ügyében a Vidékfejlesztési Minisztériumból helyettes államtitkár úrnak mennie kell majd az irodaházba, a devizakölcsönökkel kapcsolatban pedig Nátrán Roland helyettes államtitkár úr esetében még nem ért véget a költségvetési bizottsági ülésen a napirendi pont, és ezzel talán össze tudjuk hangolni a kettőt.

Tehát ezzel a módosítással, de egyébként tartalmilag változatlan értelemben szeretném előterjeszteni a napirendet. Kérdezem, hogy a bizottság tagjai közül van-e bárkinek az ily módon módosított napirenddel kapcsolatban kérdése vagy észrevétele. *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, kérdezem, ki támogatja a napirend elfogadását. *(Szavazás.)* Úgy látom, a bizottság egyhangúlag elfogadta, köszönöm szépen.

A fogyasztói árkiegészítésről szóló T/4973. számú törvényjavaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről)

Mielőtt hozzákezdünk a napirend érdemi tárgyalásához, egyrészt tisztelettel üdvözlöm Bencsik János képviselő urat, mint a bizottság új tagját. Örülünk neki, hogy mostantól kezdve ismét velünk dolgozik együtt. Scheiring Gábor képviselő urat pedig külön tisztelettel üdvözlöm a bizottság ülésén. Bár ez az új év első ülése, reméljük, hogy ehhez a jó szokásához hű marad 2012-ben mindvégig, főleg azért, mert ha jól sejtem, akkor most ő fogja képviselni az előterjesztőket, Jávor Benedek és Vágó Gábor képviselő urakat. Jelzem, hogy a kormányt pedig, ha jól látom, Laki Gábor főosztályvezető úr képviseli. *(Az előadói asztalnál Dr. Rácz András és munkatársa ül.)* Még nincsenek a teremben, kérem, hívják be őket. Önök nyugodtan maradhatnak, nem jelent problémát, a következő napirendi pontnál úgyis önök következnek.

DR. RÁCZ ANDRÁS helyettes államtitkár (Vidékfejlesztési Minisztérium): Elnök úr, elnézést kérünk, mi első napirendi pontként kértük volna a hulladékokról szóló törvényt, mert menni kell a többi bizottságba. Ma öt bizottság tárgyalja, azért ültünk ide. Ha megengedik, köszönettel vesszük, és maradunk az asztalnál. *(Laki Gábor és munkatársai belépnek az ülésterembe.)*

ELNÖK: Foglaljanak helyet nyugodtan, most kicsit együtt lesznek a Vidékfejlesztési Minisztérium képviselőivel.

Megadom a szót elsőként az előterjesztőt képviselő Scheiring Gábor képviselő úrnak. Parancsoljon!

Scheiring Gábor (LMP) szóbeli kiegészítése előterjesztőként

SCHEIRING GÁBOR (LMP) előterjesztőként: Köszönöm szépen a lehetőséget. Az árkiegészítésre vonatkozó törvényjavaslatunk tágabban általában a közlekedési társaságok finanszírozási helyzetének a kontextusába illeszkedik. Van egy ilyen kormányzati szándék is egyértelműen, hogy ezeknek a társaságoknak a helyzetét rendezni kell, született egy határozat is, ami a MÁV-ra, illetve a BKV-ra is javasolt kidolgozni egy átfogó helyzetértékelést és javaslatot. Ehhez a munkához szeretnénk hozzájárulni ezzel az árkiegészítésre vonatkozó javaslatunkkal is.

Előljáróban hozzátenném azt, hogy a közlekedési társaságok finanszírozási helyzetének a javítása természetesen több lábon álló projekt kell hogy legyen; ha most konkrétan a fővárosról és a BKV-ról beszélünk, ami talán a legégetőbb problémaforrás, akkor egyetértünk azzal a törekvéssel, hogy hosszú távon növelni kell az önkormányzat részesedését a BKV finanszírozásában. Azzal is egyetértünk, hogy mindent meg kell tenni a BKV hatékonyságának a növelése érdekében, és annak érdekében, hogy kevesebb pénz folyjon el olyan helyekre, ahol a pénznek nem lenne szabadna elfolynia. Azzal is egyetértünk, hogy a hosszú távú állami finanszírozás aránya csökkenjen a BKV esetében.

Ugyanakkor ez az árkiegészítési javaslat nem csak a BKV-t érinti, hanem az összes vidéki Volán-társaságnál is jelentős probléma. Általában nem a legnagyobb rész a BKV esetében sem az árkiegészítési összeg, viszont van benne egy jelentős bizonytalanság. Gyakorlatilag a miniszter önálló jogköre tulajdonképpen eldönteni, hogy az állam által előírt jegyárkedvezmények mekkora hányadát kompenzálja vissza az állam a közlekedési társaságoknak. Ez egy olyan bizonytalanságot eredményez, ami hosszú távon nem segíti ezeket a cégeknek a fenntartható gazdálkodását, és indokolatlanul átpolitizálja ezeket a cégeknek a finanszírozási feltételeit. A mi javaslatunk arra vonatkozik, hogy legyen egy hosszú távon kiszámítható, átlátható rendszer arra nézvést, hogy ezeknek az árkiegészítéseknek milyen hányadát kelljen az államnak kötelezően odaadni a közlekedési társaságoknak.

Erre vonatkozóan van egy képlet kidolgozva a javaslatban, amelynek a részleteit most nem ismertetném. A lényeg az, hogy legyen egy törvényben rögzített eljárásrend arra nézvést, hogy ha az állam előír kötelező jegyárkedvezményeket és bérletkedvezményeket, akkor annak a kompenzálása hogyan történjék meg, és ezzel vonjuk ki azt a bizonytalansági tényezőt a rendszerből, ami jelenleg a megítélésünk szerint túl nagy, és alkalmat ad arra, hogy politikai csatározás terepévé tegye ezeket a cégeknek a finanszírozását.

Röviden ennyit gondoltam első nekifutásra elmondani. Bízom benne, hogy egyezik a kormányzati szándékokkal ez a javaslat, ha rövid távon minden kérdésben nem is ért egyet mondjuk a fővárosi LMP-frakció a Fidesz álláspontjával, de bízom abban, hogy történetesen ez a javaslat hosszú távú elképzelések mentén támogatásra talál.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: A kormány képviselőjének adom meg a szót, tárgysorozatba-vételről van szó.

A kormány álláspontjának ismertetése

DR. LAKI GÁBOR főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. A tárgysorozatba-vételt a kormány nem támogatja, mégpedig azon okból kifolyólag, hogy a javaslattevő pont azt az elemét ugorja át a fogyasztói árkiegészítésnek, amely a leginkább égető eleme ennek a kérdésnek. Ugyanis nevezetesen fix tételű meghatározás helyett százalékos mértékű árkiegészítés alapján kellene a fogyasztói árkiegészítés összegét meghatározni.

Ez a javaslat azzal a hatással járna, hogy az önkormányzatok a jegyárbevétel növelése útján a fogyasztói árkiegészítés összegét is jelentős mértékben meg tudnák növelni. Ez egyrészt kockázatot hordoz a költségvetési előirányzat szempontjából, másrészt szembemegy azzal a kormányzati szándékkal, hogy a közlekedés finanszírozását a hatékonyság javítása útján kell megoldani.

Tehát ahogy az a Széll Kálmán-tervben és a konvergenciaprogramban szerepel, a hatékonyság útján lehet csak a közlekedési gondokat megoldani, ezért a javaslatot nem támogatjuk.

Hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e kérdés vagy hozzászólás a vitában? *(Nincs jelzés.)* Egyetlenegy dolgot hozzátennék, képviselő úr. Én elolvastam, és nem tudom, tudja-e azt, bár természetesen teljesen mindegy, mert azt gondolom, a fogyasztói árkiegészítés mindenkire vonatkozik, aki egyébként tömegközlekedési szolgáltatást nyújt, de ezzel, ha a jelenlegi költségvetési forrást kellene ennek arányában újraosztani, ennek van egy olyan hatása, hogy a költségvetésben X összeg van betervezve erre, és a költségvetési hiány növelése nélkül nehéz lenne ebbe többet beletenni.

A másik oldalról hozzátenném, hogy szerintem ezzel a vidéki városokat hozná kedvezőbb helyzetbe, tekintettel arra, hogy a vidéki városok azok, amelyek tavaly és idén is egyébként megemelték a díjaikat, a főváros pedig nem. Ezt csak úgy mellékesen teszem hozzá a javaslatához, hogy nem tudom, ön mennyire van tisztában ezekkel a tényekkel.

(Jelzésre.) Parancsoljon, képviselő úr!

Reflexiók

SCHEIRING GÁBOR (LMP) előterjesztőként: Köszönöm szépen. A legvégén kezdeném. Ez egy érdekes tény, de a javaslat szempontjából kevésbé releváns, hogy a vidéki városok vagy a főváros járna ezzel jobban. Nem ez a mi szempontunk, hanem az, hogy legyen az akár vidéki város, akár a főváros, legyen kiszámítható és átlátható az a rendszer, amiben megkapják a finanszírozásukat, és ez hosszú távon biztosítsa azt, hogy ezek a cégek tudjanak tervezni. *(Közbeszólásra:)* Igen, valóban százalékosan határozná meg a kompenzáció mértékét, de ehhez annyit fűznék azért hozzá, hogy ezek a bevételek elméletileg az adott közlekedési társaság bevételei, és a kötelező kedvezményeket az állam írja elő az adott közlekedési társaságnak. Tehát ilyenképpen az állam vesz ki ezeknek a társaságoknak a zsebéből, tehát nem az a helyzet, hogy itt van egy adomány, amit a központi költségvetés ad ezeknek a társaságoknak, hanem van egy kötelezően előírt kedvezmény, amiből az állam kénye-kedve szerint csorgat vissza ezeknek a társaságoknak – hogy így fogalmazzak –, ami szerintünk nem jó gyakorlat.

De ha itt a probléma az, hogy mekkora hányadát kell visszaadni, akkor azt javaslom, támogassák, hogy ez vitára kerüljön, nyújtsanak be hozzá módosító javaslatot, ha úgy érzik, hogy ez túlzottan megterhelné a központi költségvetést, és akkor erről tudunk vitázni. Nem, érzem, hogy ez egy olyan kifogás lenne, ami miatt magát az egész javaslatot érdemes lenne elutasítani.

A hatékonyság javításával maximálisan egyetértünk, ugyanakkor az a helyzet, hogy olyan hatalmas nagy összegeket ezen a fronton megtakarítani már nem lehet, ezt – gondolom – önök is jól tudják. Ami elengedhetetlen, az az, hogy az önkormányzati részfinanszírozás arányát kellene tudni növelni, ehhez pedig arra lenne szükség, hogy az önkormányzatoknak legyen nagyobb saját olyan bevétele, amiből tudja finanszírozni ezeket a társaságokat. A főváros esetében erre vonatkozott a dugódíjra vagy a parkolási társaságok bevételeire vonatkozó javaslatunk, ami lehetővé tenné azt, hogy a főváros nagyobb részt vállaljon a BKV finanszírozásából. Ezt meg kell oldani, de nem lehet egyik napról a másikra megoldani, a

feladat most az, hogy azt elkerüljük, hogy a BKV és más közlekedési társaságok a Malév sorsára jussanak. Ehhez pedig egy komplex megközelítésre van szükség, amiben a hatékonyságnövelés csak egy elem. És engedjék meg, de nem bírom megállni azért, hogy a hatékonyság növeléséhez az is hozzátartozik, hogy a reklámbevételek ne áramoljanak olyan pártfinanszírozási csatornák felé, amelyek nem a hatékonyságot növelik.

De remélem, hogy magát a javaslat konstruktivitását értékelik, és hogy pontosan mekkora arány legyen, erről hajlandók vagyunk vitát nyitni, de ezt akkor az általános meg a részletes vita keretében tudjuk megtenni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e további kérdés vagy észrevétel? *(Jelzésre.)* Tukacs István képviselő úr, parancsoljon!

További kérdések, reflexiók

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Miután lezajlott a vita tartalmi része, egy apró technikai kérdést hadd tegyek fel, vagy a kormány képviselőjének, vagy önnek. Várható-e az, hogy a következő időszakban előkerül a törvényalkotási programban vagy a kormány napirendjén a tömegközlekedés finanszírozásának és működtetésének valamilyen komplex áttekintése.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e még más kérdés vagy észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, kérdezem a kormány képviselőit, kívánnak-e reagálni az elhangzottakra.

DR. LAKI GÁBOR főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Csak néhány gondolattal a kiszámíthatóságra reagálnék. Kiszámítható a rendszer, van egy hatályos szabály, illetve a költségvetési törvény meghatározza a fogyasztói árkiegészítés mértékét. Egyébként a fogyasztói árkiegészítés révén a közlekedési vállalatok többletforráshoz jutnak, tehát szerintem téves az a logika, hogy az állam vesz el a közlekedési vállalatoktól.

Egyébként pedig reagálnék a helyi önkormányzati finanszírozhatóság kérdésére is, hiszen január 1-jétől számos olyan rendelkezés lépett hatályba – például az építési adó, telekadó –, amely révén a finanszírozási gondok csökkenthetők amellet, hogy nem vész el az eredeti cél, hogy a közlekedési vállalatoknak hatékonyan kell működni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Annyit reagálnék Tukacs képviselő úrnak, hogy természetesen bármi előkerülhet a Nemzetközi Valutaalappal folytatandó tárgyalások során. Nem tudok róla, hogy a törvényi szabályozás bármilyen átfogó módosítása egyébként szerepelne a kormány napirendjén, de mi magunk is fogunk foglalkozni majd például a közlekedési tárgyú törvényekkel, méghozzá, ha minden igaz, akkor rövid időn belül.

Határozathozatal

Amennyiben nincs más kérdés, akkor most lezárom a vitát, és értelemszerűen a döntésre kerül sor. Itt most a tárgysorozatba-vételről kell döntenie a bizottságnak, ami egyszerű többségű szavazás. Kérdezem tehát, hogy ki támogatja a tárgysorozatba-vételt, amit a kormány nem támogatott. *(Szavazás.)* Úgy látom, hogy a bizottság 5 igen szavazattal a tárgysorozatba-vételt elutasította.

Köszönöm szépen a kormány képviselőjének is a jelenlétet.

A hulladékról szóló T/5538. számú törvényjavaslat (Általános vita)

Áttérünk a következő napirendi pontunkra, a hulladékról szóló törvényjavaslatra. Tisztelettel üdvözlöm Rácz András helyettes államtitkár urat a Vidékfejlesztési Minisztériumból, és tisztelettel kérném, hogy mint előterjesztő a bizottsági általános vita megkezdése előtt a szóbeli kiegészítést szíveskedjen megtenni. Parancsoljon!

Dr. Rácz András helyettes államtitkár (VM) szóbeli kiegészítése

DR. RÁCZ ANDRÁS helyettes államtitkár (Vidékfejlesztési Minisztérium):
Köszönöm szépen a szót, elnök úr, üdvözlöm a bizottság tagjait. Rácz András helyettes államtitkár vagyok a Vidékfejlesztési Minisztériumból, kollégám dr. Szögyényi-Kovács Szabolcs, a hulladékgazdálkodási főosztályon a jogszabály kodifikátora. Az Országgyűlés elé beterjesztett új, hulladékokról szóló törvényjavaslatnak lényegében kettős célja van, az egyik az, hogy átültesse a 2008/98. EK-irányelv, közismertebb nevén a hulladék-keretirányelvben foglalt szabályokat, illetve a másik célja annak a jogszabályi és hulladékgazdálkodási rendszernek a teljes megújítása, amely az irányelvi szabályok mechanikus átvételével a továbbiakban nem fenntartható.

Néhány példával hadd illusztráljam, hogy miről beszélek. Jelenleg a települési szilárd hulladék 75 százaléka lerakókba kerül Magyarországon, nem pedig hasznosítóba, Ausztriában ugyanez az arány 3,7 százalék, míg Németországban vagy Hollandiában mindösszesen 1 százalék a lerakás aránya. Magyarországon a települési hulladéknak körülbelül 17 százalékát hasznosítjuk jelenleg anyagában, ugyanez az arány Belgiumban 60 százalék, Németországban 65, Ausztriában pedig 69 százalék. Vagyis ahelyett, hogy a jelenlegi rendszerünk szerint a hulladékokból hasznos termékeket állítanánk elő, és azokat kereskedelmi forgalomban értékesítenénk, Magyarországon a hulladékokat lerakjuk, és így hagyjuk, hogy a benne lévő erőforrások elvesszenek, valamint a környezetünket is terheljük vele. A törvény legfontosabb célja az, hogy a hulladéklerakásnak a hulladékhasznosítás legyen az alternatívája, lényegében a törvény valamennyi új, bevezetendő intézkedése e cél elérését szolgálja.

A törvényjavaslat másik fontos célkitűzése a hasznosítás és a lerakás témáján kívül a hulladékképződés megelőzése. Ennek érdekében hat évre szóló nemzeti megelőzési programot irányoz elő a jogszabály, 2013. december 12-éig kell mindezt kidolgozni, és ebben a gyártókat arra ösztönöznöm, hogy a termékek élettartama minél hosszabb legyen, minél jobban lehessen őket újrahasználni, ezáltal kiterjesztjük a gyártói felelősség fogalmát, tehát nem csak a hasznosítást, hanem a megelőzést is szolgálja a jogszabály.

A másik fontos probléma az, hogy az Európai Unió számunkra különböző hasznosítási arányokat ír elő a különböző hulladékáramok tekintetében, például a háztartási fém-, üveg-, műanyag-, papírhulladék újrahasznosítást 2020-ra 50 százalékra kell emelni, a nem veszélyes építési bontási törmelék, illetve hulladék újrahasznosítását pedig 70 százalékra. Ezért került bele a jogszabályba a hulladéklerakási járulék, amely már a környező országokban bevált gyakorlat, évek óta jól működő intézmény. A lerakást drágítja, és a lerakás drágításával nem lesz többé olyan olcsó megoldás, amely a hasznosításnak eddig gátat szabott.

A jogszabály szerint 2015-ig – uniós elvárás alapján – elkülönített hulladékgyűjtési rendszert kell felállítani az ország valamennyi településén, magyarul ez a szelektív hulladékgyűjtés bevezetését jelenti három évben belül, mindenhol.

Nagyon fontos és sok problémát jelentő kérdés a közszolgáltatási díjak egységes szabályozása. Nagyon nagy különbségek tapasztalhatók az ország különböző pontjain, számos lakossági panaszt okozva. A jogszabály ezt is orvosolja, egységes díjszabályozást irányoz elő, amit a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium, illetve a felügyelete alatt működő energiahivatal fog koordinálni annak érdekében, hogy megszűnjenek azok a lakosságot sújtó visszaélések, amelyek jelenleg tapasztalhatók.

2013. január 1-jétől az új jogszabály szerint állami szervezésbe kerül a hulladékos közszolgáltatás. Nem arról van szó, hogy az állam magának a szolgáltatásnak a végzését veszi át, tehát nem államosítás, hanem az állami szerepvállalás erősödése történik. Ennek több oka is van, de legfontosabb oka az, ha az általam említett, 2020-ig elérendő, az Unió által előírt hasznosítási arányok nem teljesülnek, akkor a magyar állam fog kötelezettségszegési eljárás keretében felelni a hasznosítási arányok nem teljesüléséért, és mindannyian fizetni fogjuk az emiatt kiszabott egyösszegű, illetve napi tételes bírságokat. Ezért az államnak valamilyen módon kontrollálnia kell a folyamatot, és egy enyhe, a szervezésbe történő beavatkozással ezt meg is teszi azáltal, hogy előírja, hogy hulladékos közszolgáltatást csak olyan közszolgáltató végezhet a jövőben, amelyik többségi állami, illetve önkormányzati tulajdonban áll. Megtehetjük volna, hogy akár 100 százalékos mértékig előírjuk az állam, illetve az önkormányzati arány részvételét, de nem kívántuk kiszorítani a piacról a jelenleg tevékenykedő magáncégeket. Egyébként a piac 60 százalékát jelenleg is olyan cégek fedik le, amelyek megfelelnek ennek az előírásnak, vagyis már most is többségi állami, illetve önkormányzati tulajdonban állnak.

Még egy fontos dolgot szeretnék hozzátenni a törvényjavaslathoz. Ez pedig az, hogy jóval több, mint 30 végrehajtási rendelete van a jogszabálynak. Dolgozunk ezeken, és azt szeretnénk elérni, hogy a jogszabály hatálybalépésével egyidejűleg annak valamennyi végrehajtási utasítása is elkészüljön. Vagyis ne csak egy elvi szinten lévő, szép elveket megfogalmazó törvényünk legyen, kipipálva a hulladék-keretirányelv átültetését, hanem egy működőképes rendszert kapjunk, ami – azt gondolom – a magyar jogalkotás történetében sajnos nem egy gyakori folyamat, hogy a törvénnyel együtt valamennyi végrehajtási rendelet elkészül.

Közigazgatási egyeztetésen, társadalmi egyeztetésen túl vagyunk, minden fennmaradó kérdést megvitattunk, beépítettük a jogszabályba, illetve december 29-én előzetes notifikációra az Európai Bizottság részére is kiküldtük.

Köszönöm szépen, bármilyen kérdésre szívesen válaszolunk, és kérjük, hogy a bizottság fogadja el ezt a beszámolót, és találja általános vitára alkalmasnak a jogszabálytervezetet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e kérdés vagy észrevétel? *(Jelzésre.)* Úgy látom, Volner János alelnök úr és Kovács Tibor alelnök úr. Először nekik adnám meg a szót. Parancsoljon!

Hozzászólások

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt gondolom, az előttünk fekvő törvényjavaslat előremutató és eszközrendszerében mindenképpen meghaladja az eddigieket. Arra szeretném fölhívni a figyelmet, hogy ez már egy tartós mulasztása volt az Országgyűlésnek, hogy a hulladék kérdéséhez hozzányúljon, és ezen a területen megnyugtató irányba mozduljunk el. Nem csak a kötelezettségszegési eljárások miatt, amelyeket esetleg az Európai Unió kilátásba helyezhet, illetve ha a jelenlegi állapotot konzerváltuk volna, mindenképpen bekövetkezik, hanem a téma érzékenysége és fontossága miatt is azt gondolom, ez lett volna a követendő és fontos korábban.

Külön üdvözlöm azt, hogy bizonyos közszolgálati kötelezettségeket írnak elő a hulladékhasznosító cégek felé, illetve a hulladéklerakók felé. Szeretném, ha ez az irány a jövőben megerősödne, mivel fontos társadalmi kérdéstről van szó, szeretnénk úgy átadni ezt a Földet, mint ahogy megkaptuk, legalább olyan állapotban az utódainknak.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kovács Tibor alelnök úr!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tulajdonképpen egy ünnepi pillanat részesei vagyunk, tisztelt képviselőtársaim, évek óta az első olyan jogszabály, amely közigazgatási egyeztetést követően kerül ide a Ház elé, és hát a társadalmi és civil szervezetek véleményét is meghallgatták. Ami természetesen nem azt jelenti, hogy minden tekintetben egyetértés van egyrészt a mi részünkről a jogszabállyal szemben, másrészt az érintett szervezetek sincsenek megelégedve úgymond a jogszabály minden egyes elemével.

Az kétségtelen, hogy az irányelvvvel összhangba kellett hozni a hazai szabályozást – meglehetősen késéssel, hiszen 2010 végéig ezt meg kellett volna tennie a kormánynak –, ugyanakkor van számos olyan eleme, ami megkérdőjelezhető.

Az egyik, amit államtitkár úr megpróbált eljelentékteleníteni, bagatellizálni, ez az állami és önkormányzati tulajdon kérdése a lakossági hulladék kezelésével kapcsolatban. Egyébként nem is tudom, hogy hogyan gondolják végrehajtani ezt az elemét ennek a törvényjavaslatnak, hiszen tudott dolog, hogy az elmúlt években éppen hogy az önkormányzatok vonultak ki ebből a közszolgáltatásból, és adták át megbízásos alapon azoknak a szakmai társaságoknak, amelyek ezt végezték. Na most, egyik pillanatról a másikra hogyan tud felkészülni egy önkormányzat arra, hogy úgymond visszavegye ezeket a szolgáltatásokat, fölkészüljön rá technikailag és anyagilag is, ezt én elég nehezen tudom elképzelni. Kíváncsi vagyok arra, hogy a jelenleg magántulajdonban lévő gazdasági társaságok, illetve a lerakók – amit helyettes államtitkár úr is említett – jelentős része is gazdasági társasági tulajdonban van, hogy ez hogyan fog történni. Jó lenne, hogyha államtitkár úr az elképzelésekről számot adna.

Sajnos azt is feltételezzük, hogy a törvényjavaslat kapcsán a fogyasztók számára a csomagolási anyagok drágulása miatt jelentős áremelkedésekre is sor kerülhet. Már csak azért is, merthogy ki mással fizettetné meg a gyártó a csomagolóanyagot, mint a fogyasztóval, és ha ennek az ára emelkedik, akkor nyilvánvalóan azt át fogják hárítani a fogyasztókra. Nem beszélve arról, hogy ha eddig a hulladék-előállító – úgymond, a csomagolási anyagot előállító – visszagyűjtötte a hulladékot, akkor levonhatta ennek az értékét. Ezt ezek után nem teheti meg. Kérdezem, hogyan lesznek érdekelték ezek a társaságok a hulladéktermelés csökkentésében.

Egy másik elemre is szeretném felhívni a figyelmet. A szelektív hulladékgyűjtés látszólag nagyszerű dolog, csak ha belegondolunk, hogy a fogyasztónak tulajdonképpen többbe kerül a szelektív hulladékgyűjtés. Ennek olcsóbbnak kellene lennie, hiszen az, aki végzi a szelektív hulladékgyűjtést, elvileg azért csinálja, hogy azt a szelektív hulladékot hasznosítsa, tehát neki bevétele származik előle, így nyilvánvalóan a költségeknek meg kellene térülnie. Ezzel szemben a valóság az, hogy ahol szelektív hulladékgyűjtést vezettek be – és az ország nagyon sok városában, településén ez megtörtént –, ott nemhogy olcsóbb, hanem drágább lett volna, és csupán csak az állampolgárok jó szándéka az, ami egyáltalán a rendszer működését fenntartja. Hiszen az állampolgár semmilyen értelemben nem ösztönzött arra, hogy a szelektív hulladékot szelektíven gyűjtse, és ennek a tudatossága – lássuk be – a magyar társadalomban még nem igazán van meg az automatizmus kapcsán.

El kell mondanunk azt is, hogy számos más apróbb elemében is fenntartásaink vannak a javaslattal kapcsolatban, mindezekre tekintettel a magunk részéről nem tartjuk általános vitára alkalmasnak a javaslatot.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e még más kérdés vagy észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, akkor reakcióra megadom a szót helyettes államtitkár úrnak. Parancsoljon!

Válaszadás

DR. RÁCZ ANDRÁS helyettes államtitkár (Vidékfejlesztési Minisztérium):
Köszönöm szépen, elnök úr. Alelnök úrnak igyekszem válaszolni valamennyi kérdésére, feljegyeztem magamnak. Az első a késés. A hulladék-keretirányelv átültetési határideje 2010. december 12. volt. Mi a hivatalunkat júniusban vettük át, és 2010. júniusban a minisztériumban sem koncepció, sem hatásvizsgálat, sem társadalmi egyeztetés, sem közigazgatási egyeztetés – itt hónapokról meg fél évekről beszélek, amikor ezeket sorolom –, semmi nem volt fellelhető. Magyarán 2008-ban jelent meg az irányelv, az előző kormány 2008-tól 2010-ig a füle botját sem mozgatta, hogy bármit is tegyen, nem a rendszer megújítása érdekében, mert az külön munka és külön feladat, hanem az irányelv szolgai átültetése, lefordítása magyarra és jogszabályban történő kihirdetése érdekében sem tett semmit két év alatt, 2008-tól 2010-ig. Innentől kezdve nekünk fél év állt rendelkezésre egyrészt az irányelv átültetésére, másrészt a teljesen működésképtelen rendszer helyett, hogy kitaláljunk valami működőt. Ez másfél évbe telt – fél év helyett –, de azt gondolom, egy ilyen volumenű munkához minimálisan ennyi időre szükség is van. Az tudom mondani, hogy az ezzel, mármint a késéssel kapcsolatos kötelezettségszegési eljárást el fogjuk kerülni azáltal, hogy még decemberben kiküldtük notifikációra a jogszabályt, illetve az Országgyűlés elé terjesztettük. Egyébként az Unió többi országa is hasonló késésben van, tehát e tekintetben a Bizottság részéről tapasztalható néminemű megértés vagy enyhébb elbírálás.

A kérdőjelekkel kapcsolatban, amit ön említett, hogy hogyan fogják az önkormányzatok átvenni ezektől a jelenleg magántulajdonú gazdálkodó cégektől a szolgáltatás végzését. Sehogy nem fogják átvenni, hiszen nem ír elő olyat a jogszabály, hogy ezek a szerződések, amelyek ezekkel a cégekkel kötettek, egyik napról a másikra megszűnnek, hanem azt írja elő a jogszabály, hogy fél év áll rendelkezésre, illetve azon kívül még egy hathónapos felmondási idő is van. Tehát összesen egy év áll rendelkezésre a jogszabály hatálybalépésétől kezdve arra, hogy ezek a társaságok átalakuljanak. Tehát semmiféle kivonulás, semmiféle feladatátvétel nem fog történni, hanem a magánszférába tartozó cégek, amelyek dolgoztak eddig, azok fognak továbbdolgozni, csak egy olyan konstrukció keretében, ahol az állam, illetve az önkormányzat 51 százalék alapján meghatározó befolyást gyakorol arra a tevékenységre, amiért végül a magyar állam felel, mert ha a hasznosítási arányok nem teljesülnek, a magyar állam fog fizetni, nem a magángazdálkodó. Tehát ebben a tekintetben nem látok különösebb problémát, jogszabályi lehetőségünk lett volna, hogy akár 100 százalékot írjunk elő, de ezt pontosan azért nem akartuk, hogy az ön által említett cégeket és gazdálkodókat ne szorítsuk ki a piacról.

A szelektív gyűjtéssel kapcsolatban, hogy ez jelenleg drága, ahol bevezették. Ez valóban így van, de csak azért, mert most a lerakás a legolcsóbb megoldás, és ha van olcsóbb megoldás, akkor miért érné meg szelektív gyűjtésbe fektetni bármilyen önkormányzatnál. Nekünk az az elképzelésünk – bár a közigazgatási egyeztetés során a díjszabási kérések elkerültek a mi minisztériumunktól, de nekünk továbbra is az a szakmai koncepciónk –, hogy a szelektíven gyűjtött hulladékért a lakos a lehető legkevesebbet, de ha lehet, akkor semmit ne fizessen, és csak a vegyesen gyűjtött hulladékért kelljen felszámítani a díjat, azt viszont a mai sokszorosát. Tehát ezzel igyekszünk választ adni az ön által és mások által is feltett kérdésre, hogy hogyan fogjuk a lakosságot ösztönözni arra, hogy szelektíven gyűjtse a hulladékot. Hát úgy, hogy amit nem válogat szét és vegyesen ad le, azért sokszorosát fogja fizetni, míg a szelektíven gyűjtött hulladékért a mi elképzelésünk szerint egyszer majd semmit, hiszen a szelektíven gyűjtött hulladék érték, az másodnyersanyag, felhasználható. Csak ha olcsón le tudjuk rakni, és nem érdemes válogatni és külön gyűjteni, akkor persze nem éri meg senkinek sem ezzel foglalkozni. De mivel a lerakási járulék bevezetésre kerül, nem fogja megérni a lerakóba vinni, hanem kénytelenek leszünk elkezdni – akár állami, akár önkormányzati, akár magánvállalkozói szinten – válogatni a szemétben.

Köszönöm a kérdéseket, a hozzászólásokat, és természetesen továbbiak esetén állok rendelkezésre.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm, a vitát lezárnom, és dönteni fogunk az általános vitára való alkalmasságról. Kérdezem tehát a bizottság tagjait, ki az, aki a kormány által benyújtott törvényjavaslat általános vitára való alkalmasságát támogatja. Kérem, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* 23 igen szavazat. Ki nem támogatja? *(Szavazás.)* 4 nem szavazat ellenében a bizottság a törvényjavaslat általános vitára való alkalmasságát támogatta.

Köszönöm szépen helyettes államtitkár úrnak és munkatársainak a jelenlétet.

A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló T/5842. számú törvényjavaslat (Általános vita)

Áttérünk a következő napirendi pontra, a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat. A kormány képviselőjében Nátrán Roland helyettes államtitkár urat kérem, hogy foglaljon helyet az előadói asztalnál. Ugyan a kiküldött törvényjavaslatot ismerjük, és a sajtó is elég részletesen taglalta az elmúlt napokban, ennek ellenére megkérem, hogy egy rövid szóbeli kiegészítéssel vezesse fel a bizottságon belüli általános vitáját. Parancsoljon!

Nátrán Roland helyettes államtitkár (NGM) szóbeli kiegészítése

NÁTRÁN ROLAND helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Az elhangzottaknak megfelelően igyekszem nagyon röviden összefoglalni az előterjesztés tartalmát. Az előterjesztés célja a Bankszövetség és a kormány közötti, a tavalyi év december 15-én kötött megállapodás, közkeletű nevén az árfolyamgát-konstrukcióra vonatkozó jogszabály-módosításoknak a jogszabályba való átültetése. Ez a megállapodás legfontosabb elemeiben természetesen az előző, úgynevezett gyűjtőszámla-konstrukcióra épült, azonban kiterjeszti, illetve megerősíti azt, mégpedig a következő legfontosabb pontokon. Lehetőség lesz rögzített árfolyamon törlesztésre az előterjesztés alapján – amennyiben elfogadásra kerül – nem csupán három évig, hanem öt évig, 2017. június 30-áig lenne erre lehetőség, amennyiben az Országgyűlés elfogadja a javaslatot. Ez azt jelenti, hogy a konstrukcióba belépő korábbi devizahitelek, illetve devizahitelek hosszabb ideig számíthatnak egy stabil havi törlesztési környezetre.

A másik nagyon fontos eleme a javasolt módosításnak az, hogy az előző konstrukcióval ellentétben a gyűjtőszámlára kerülő összeg egy részét a Bankszövetség és az állam átvállalja, ez a rész egészen pontosan a havi törlesztőrészletnek a kamattörlesztésre jutó része, és ennek is a rögzített árfolyam és az azonnali árfolyam közötti különbözete. Ez tehát az, amelyet a bankok és az állam 50-50 százalékban átvállalnak az adóstól. A tőketörlesztésre jutó árfolyam-különbözet kerülhet így tehát csak a gyűjtőszámlára, és természetesen a korábbiaknak megfelelően a gyűjtőszámla egy rendkívül kedvező kamatozású lehetőséget nyit meg.

Ami nagyon fontos, hogy a korábban az árfolyamgátas konstrukcióba belépetteknek az új, kedvezőbb konstrukcióba való átlépése költség- és adminisztrációmentesen lehetséges, azaz ezek az állampolgárok – itt több ezer állampolgárról van szó – minden egyéb aktivitás és költség nélkül a kedvezőbb feltételű konstrukcióba léphetnek át, természetesen a jogszabályjavaslat alapján van azonban lehetőségük arra, hogy ezt ne kérjék. Tehát ahhoz kell aktivitás a részükről, hogy az általunk kedvezőbbnek ítélt konstrukcióba ne lépjenek át.

Ami nagyon fontos még, hogy a törvényjavaslat a közszférában dolgozók esetében további kedvezmények beépítésére tesz javaslatot. Ezek a kedvezmények pedig elsősorban arra irányulnak, hogy a közszférában dolgozók közül azok, akik a végtörlesztési szándékukat a bankjuknál jelezték, azonban az önerő hiánya vagy egyéb hitelprobléma – tehát a hitelhez jutásból fakadó probléma – miatt a végtörlesztésre nem tudtak sort keríteni, ezek a közszférában dolgozó állampolgárok azzal szembesüljenek február 1-jétől, minthogyha már akkortól beléphettek volna az árfolyamgátás konstrukcióba. Ezt úgy éri el az előterjesztés szerint a szabályozás, hogy február 1-jéig visszamenőleg a rögzített árfolyam és a törlesztési árfolyam közötti különbözetet a gyűjtőszámlán jóváírja a bank, amely vezeti ezt a gyűjtőszámlát. Ez tehát egy jelentős kedvezménye ennek a körnek, illetve a közszférában dolgozókat érintő további kedvezmény, hogy a gyűjtőszámla-konstrukció esetében a gyűjtőszámlára számított kamatból gyermekszám alapján, tehát gyermekszámtól függően, értelemszerűen minél több gyermek van egy családban, annál nagyobb mértékű kamattámogatást kapnak. Ennek a kamattámogatásnak a részleteit a törvényjavaslat alapján egy kormányrendelet rögzítené.

Ezek tehát a legfontosabb elemei a törvényjavaslatnak, de természetesen bármilyen kérdésre nagyon szívesen válaszolok, köszönöm szépen.

Hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha megengedik, most kivételesen előrebocsátanék néhány gondolatot. Arra szeretném kérni helyettes államtitkár urat, hogy a kormány ezt elég határozottan kommunikálja minden irányban, mert úgy látom, ebben van úgymond az ügyfelek részéről, tehát lakossági oldalról a legnagyobb bizonytalanság vagy tanácstalanság, hogy hogyan és mikortól kerülnek ők bele ebbe a rendszerbe. Ez tényleg egy nagyon fontos lépés, hogy lényegében senkinek nem kell tenni semmit azért, hogy bekerüljön az árfolyamgátás rendszerbe, azért kell tenni, ha nem akar belekerülni. De úgy látom, ez nem egészen tiszta a fejekben. Azt kérem, hogy ha lehet, akkor ennek a módjával kapcsolatban akár itt a bizottsági ülésen is kicsit részletesebben szóljon, helyettes államtitkár úr, hogy ez hogyan történik, kap-e értesítést a bankjától, tehát mi az, ami most technikailag előrelátható folyamat. Mert úgy látom, ez okozza a legnagyobb bizonytalanságot.

A másik oldalról azt mindenképpen szeretném elmondani, hogy a magam részéről értéknek tartom ezt a megállapodást, ami megszületett a Bankszövetséggel, így a kiegészítését különösen fontos dolognak látom. Azt gondolom, egy nagyon nehéz másfél esztendő folyamat végén jutottunk el idáig. Ez mindkét oldalról hordoz magában lemondásokat, tehát a kormány is áldozatot vállal az adófizetők pénzéből, hiszen nem kis összeggel gyakorlatilag támogatja az árfolyamgátás konstrukció működését, viszont másik oldalról a bankok is áldozatot vállalnak. Tehát ezzel a megállapodással – főleg így, ebben a formában, az új törvénnyel – szerintem nagyjából teljesül az az előfeltétel, hogy gyakorlatilag a terheket egyharmad-egyharmad-egyharmad arányban a kormány, a bankok, illetve az ügyfelek viselik.

Véleményem szerint ez rendkívül megnyugtató megoldás, ráadásul ezzel a kiegészítéssel, amit most itt a kormány megtesz, ez egy abszolút kiszámítható törlesztőrészlet- és kamatfizetést eredményez, hiszen gyakorlatilag azokat a kockázati elemeket teljes egészében kiszűri, amelyek akár a kamatfizetés, akár a törlesztés kapcsán az árfolyam-különbözetekből vagy árfolyammozgásokból erednek. Ennek megfelelően azt gondolom, a Fidesz képviselőcsoportja teljes mellszélességgel tudja támogatni ezt a törvényjavaslatot.

Megértjük azt a szempontot, ami benne található a jövedelmi korláttal kapcsolatosan. Azt javasolnám, hogy ezt azért a parlamenti vita során még egyszer gondoljuk végig, hogy akarjuk-e tartani ezt az ominózus szerzési, illetve azon korlátot, amely arról szól, hogy az árfolyamgátás rendszerbe gyakorlatilag érdemben az léphet be, akinél a szerzési lakásérték 30 millió forint alatt volt. Nem tudom, ez-e a legjobb értékhatár, bár tudom, hogy ezt

alkalmaztuk általában az elmúlt időszakban. Itt annyit kérdeznék helyettes államtitkár úrtól, hogy ez a Bankszövetségnél támasztott elvárás volt-e egyébként a tárgyalások során, vagy ez nyíltan vagy legalábbis így, ebben a formában nem jelent meg, tehát ez egyáltalán egyeztetést igényel-e, ha ilyen típusú módosító indítvány a vita során érkezik, vagy ez az egyeztetés – lévén, hogy nem volt a feltételek között – külön nem ejtendő meg. Mert úgy látom, hogy a vitában több parlamenti frakció részéről is ilyen felvetésre számítani lehet.

Át is adnám a szót, Volner János alelnök urat láttam jelentkezni, először neki adok szót, utána pedig Lenhardt Balázs képviselő úrnak.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Először is le szeretném vonni ennek a mentőcsomagnak és általában a devizahiteles problémának a tanulságait. Az első tanulsága számomra az volt, hogy ha a kormány idestova már lassan két éve nem késlekedne ennek a kérdésnek a megoldásával, akkor sokkal kedvezőbb feltételek mellett meg lehetett volna oldani ezt a problémát. Arra gondolok, képviselőtársaim elsősorban, hogy amikor a Fidesz kétharmados választási győzelmet aratott, 180 forintos frankárfolyam mellett lehetett volna megoldani a problémát. Értelemszerűen több száz milliárd forinttal kevesebbe került volna, mint jelenleg, a különbség az önök megoldása alapján körülbelül 600 milliárd forintot tesz ki. Ennyivel kedvezőbb lett volna az akkori feltételek mellett a probléma megoldása. Most 240-250 forintos sávban mozgunk pillanatnyilag, és azt hiszem, a kormány részéről is konszenzus van abban, hogy ez az árfolyam csak pillanatnyilag ennyire jó, különben nem tervezték volna gyakorlatilag 300 forintos árfolyammal a költségvetést.

Ami még hozzájárult a kormány késlekedéséhez, az a kamatszintek emelkedése volt, ez volt, amit eredményezett ez a késlekedés. 5-6 százalékkal magasabbak lettek a jelzálogpiaci devizakamatok jelenleg, mint ami volt a Fidesz választási győzelmekor, ennek a felárát most jelenleg – elnök úr szavaival ellentétben – természetesen nem a kormány, hanem az állam, és ezen keresztül az adófizetők fizetik meg egyharmad arányban. Az a részvétel pedig, amit elnök úr itt a bankszféra részéről említett, erősen felemás. Gondoljunk csak arra, hogy a kormány elengedi a bankadó felét, a későbbiek folyamán pedig ezt az adónemet kivezeti a magyar adórendszerből. Magyarul, úgy fizet és úgy járul hozzá a bankszféra ezekhez a közterhekhez, hogy a másik oldalon jelentős adókedvezményeket kap, és ilyen módon gyakorlatilag részlegesen mentesül az adófizetési kötelezettségétől, illetve attól, hogy ebben a mentőcsomagban tevékenyen is részt vegyen.

Amire föl szeretném hívni képviselőtársaim figyelmét, az az, hogy a tavaly félévkor megjelent PSZÁF-jelentés a magyar hitelintézeti szektorról meglehetősen egyértelműen mutatja a helyzetet, és azt, hogy hogyan lehetne és hogyan kellene megoldani ezt a problémát. Emlékeztetni szeretnék arra, hogy ezen hitelintézeti szektorról szóló beszámoló szerint a hazai bankszektor teljes hitelfelvétele forrásoldalon 1627 milliárd forintot tett ki, ellenben eszközoldalon a hitelkihelyezések aránya 7617 milliárd forint volt. Ez csak az egyéb devizák kategóriájában értendő, amibe az eurón kívül minden benne van, természetesen elsősorban a svájci frank. Ehhez képest úgy gondoltuk volna, hogy sokkal méltányosabb, igazságosabb lett volna az, ha a kormány jelentősebb arányban szólítja föl a bankszektort a terhek viselésére. Ez adott esetben azt jelentette volna, hogy tekintettel arra, hogy adatok bizonyítják azt, hogy ténylegesen nem áll a hazai hitelintézeti szektor kihelyezései mögött devizafelvétel a bankok részéről, ezért az árfolyamnyereség ilyen módon gyakorlatilag méltánytalanul kerül a bankokhoz. Ezt indokolt lett volna a hazai hitelintézeti szektorra teljes egészében ráterhelni, úgy egyébként, ahogy a Jobbik aláírásgyűjtő akciója, ami ezt a mentőcsomagozónt elindította a kormány részéről maga is megcélozta.

Emlékeztetni szeretnék továbbá arra, hogy ez a késlekedés odáig vezetett, hogy az Orbán-kormány hivatalba lépése óta eltelt időszakban közel 150 ezerrel emelkedett meg azoknak az embereknek a száma, akik nem tudják törleszteni a jelzáloghiteleiket, akik

képtelenek kivergődni a devizahitelezés csapdájából, és akik most teljesen kétségbe esve szemlélik a jelenlegi helyzetet, hiszen a nemzeti eszközkészlet egy-két milliárdja teljesen nyilvánvalóan egy ekkora embertömeg lakhatásának megoldására elégtelennek bizonyul.

Tehát a tanulság röviden az előbb felvázoltakból az, hogy ha nem késlekedik a kormány, ha lényegesen kedvezőbb hazai és nemzetközi befektetői környezet mellett lépi meg időben a lépéseit, akkor ennek a közvélemény által nehezen bankmentő-, illetve devizahiteles mentőcsomagnak titulálható mentőcsomag elfogadása lényegesen kisebb terheket okozott volna a költségvetésnek, és gyakorlatilag nem állt volna elő az a helyzet, hogy a kamatemelések miatt most már egyre kevésbé éri meg igénybe venni ezeket a mentőhiteles megoldásokat, egyre kevésbé éri meg az állami segítséghez fordulni. Ezt többen kiszámolták már, egyre jelentéktelenebb az az összeg, amivel ilyen módon lehet segíteni az embereken.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Lenhardt Balázs képviselő úr, parancsoljon!

DR. LENHARDT BALÁZS (Jobbik): Volner János párttársamhoz kapcsolódva én azt is hozzáfűzném, hogy nem csupán a probléma megoldásában késlekedett a kormány, de nem oldja meg most sem a problémát, hanem csak elhalasztja ezzel az árfolyamgátás rögzítéssel, és nyilvánvalóan sokan azért félnek csatlakozni ehhez, mert nem látják előre, hogy milyen gazdasági körülmények fogják lehetővé tenni számukra azt a lehetőséget, hogy törlesszenek majd 2017 után egy sokkal jelentősebb, megnövelt összeget, ami addig külön árfolyamszámlán gyarapodott. További fontos probléma annál, hogy akikre nem vonatkozik ez a lehetőség sem, ami kétségtelenül a jelenlegi terhek enyhítését jelenti, de nem vonatkozik azokra, akiknek az ingatlanát már végrehajtás alá vonták, és nem vonatkozik arra a lassan 200 ezer főt elérő devizaszerződéssel rendelkező adósállományra – a családtagokat is számítva nyugodtan beszélhetünk félmilliós tömegekről –, akik már 90 napot meghaladó lejárt késedelemmel rendelkeznek. Tehát pontosan azokon az embereken, akik a legkétségbeesettebb helyzetben vannak, és akik tényleg rendszeresen fordultak ebből következően ahhoz is, hogy akár az életüket eldobják, mert annyira kilátástalannak érezték azt a helyzetet, amibe belekerültek.

Velük mindenképpen kellene kezdeni valamit. Mert többször elmondták, hogy a kormány külön lépésekben oldja meg ezeket a problémákat, amit, az egész devizahitel – vagyis úgynevezett devizahitel – jelentett, hát sajnos az ő problémáikra még nem született semmiféle életképes és kivitelezhető megoldás.

Ahogy János is említette, az is tényleg érdekes képzettársításokra ad okot, hogy a bankok ezt a kamattörlesztés árfolyam-különbözetét hajlandók elengedni. Tényleg felmerül, hogy e nagyvonalúság mögött – a PSZÁF jelentése alapján, ahogyan Volner párttársam is elmondta –, nem az van-e, hogy valóban könnyen megtehetik, mert nekik nincs is árfolyam-különbözetük, legfeljebb egy lucrum cessansról, elmarad haszonról kell csak lemondjanak, ami a tőketörlesztésre eső árfolyam-különbözetnél már nem áll fönn.

Úgyhogy ezek a kérdések változatlanul nyitva maradnak, és kicsit féltő, hogy azt az egyébként szintén helyeslendő nagyvonalú gesztust, hogy a közsférában dolgozóknak külön kamattámogatással segíti a kormány, hogyan fogja viselni a társadalom többi része. Mert nincs róla vita, hogy mindenkinek segíteni kellene, és segíteni kell a közsférában dolgozókat is, csak ezt a fajta pozitív diszkriminációt az amúgy is eléggé felosztott társadalomban, ahol nagyon könnyen vevők az egymás elleni gyűlölködésre a társadalom különböző rétegei, hogyan fogják tudni fogadni és feldolgozni.

Köszönöm.

ELNÖK: Sági István képviselő urat láttam még jelentkezni. Parancsoljon!

SÁGI ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Helyettes államtitkár úr, javasolom megfontolásra azon előzmények figyelembevételével, hogy történtek felmérések a közszférában, hogy milyen devizatarozással rendelkeznek a közszférában dolgozók, ami zajlott január közepéig, és mire akár ez a megállapodás megszületett a bankokkal, akár a kormánynak ez a javaslata, többen a bizonytalanság miatt forinthitelre váltottak – és itt ezekre szeretnék kitérni –, lényegesen rosszabb körülmények között váltottak forinthitelre, mivel nem akarták elveszíteni azt a kialakult lehetőséget. Ezért, mivel ez a törvényjavaslat a régiekre is kedvezőbb feltételeket vetít vissza, illetve a közszféránál is megemlíti egy kamattámogatást, javasolnám beemelni ebbe a javaslatba azt, hogy akik 2012 januárjában váltottak forinthitelre, azoknál valahogy meghagyjuk a lehetőséget, hogy kormányrendeletben a kamattámogatással esetleg a forinthiteleknél élhessenek, amennyiben az is kedvezőtlenebb a jelenlegi javaslathoz képest.

Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha jól látom, még Tukacs István képviselő úr és Kovács Tibor alelnök úr jelentkeztek. Ebben a sorrendben megadom a szót.

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Az álláspontunk abban, hogy nem viselheti kizárólag egyetlen szereplő a devizahitelek megnövekedett terheit, világos volt. Különválasztottuk mindig azt, hogy ki viseli majd a terheket, milyen lesz a megosztás, és ki adja a megoldásokat. Ebben a tekintetben érzem a kormányzatot és a kormányt támogató frakciókat hibásnak, mármint abban az értelemben, hogy mind a szereplőkkel való tárgyalás a megoldásról, mind pedig a teherviselés módjának a megosztása előbb is létrejöhetett volna ebben a keretben. Mert egyfelől nyilván a hitelesnek, a hitelt felvevőnek, a bankoknak, az államnak valamilyen értelemben meg kell osztani ezeket a megnövekedett terheket, de a megoldások megkeresésében ezeken a szereplőkön kívül részt kellett volna venni azoknak, akik érintettek, tehát a hitelek képviselőinek. Részt kellett volna venni – ne adj' isten – az önkormányzatoknak, amelyek egyébként nyögik az összes nyűgét-bajját azoknak a gondoknak, amikor árverezésből, élethelyzet ellehetetlenülésből, minden másból adódóan kell gondokat kezelniük. Tehát a megoldás megkeresésének a körében és a teherviselésben előbb és hamarabb kellett volna lépni. Nagy valószínűséggel kevesebb gondot is okoztunk volna saját magunknak.

A másik, amit mondani szeretnék, az az, hogy ebből adódóan az első változatú árfolyamgát nem volt működőképes. Tehát úgy érzem, államtitkár úr, hogy az első változat – ha mondana egy számot, hogy hányan jelentkeztek be annak idején az első ilyen kezdeményezésre, ezt bizonyítja is – nem volt eredményes, hiszen nem volt benne semmi, ami vonzotta volna az embereket, hiszen riasztotta őket az, hogy tulajdonképpen egy árfolyamkockázatot kamatkockázatra váltanak át a gyűjtőszámlájukon, és nem becsülhető kamatkockázatra váltják ezt át.

A mostani változatban, amikor önök letesznek egy javaslatot, melyben ezt a kamatkockázatot mérsékelik, mégpedig úgy, hogy az állam és a bank, ha jól értem, átvállalja a kamattörlesztést, akkor nagy valószínűséggel segítséget ad. Ugyanakkor mégiscsak kitérnék arra a két mozzanatra, ami számunkra nem jelenti a megoldást – mármint a devizahitelek ügyében való megoldást – teljes értékűnek. Az egyik a lényegesebb. Mindazoknak, akik nagyon közel vannak hozzá, hogy elvesztik az ingatlanukat – vagy már el is veszítették –, ez a nemzeti eszközezőlő történelem nem jelent valószínű megoldást. Sokan vannak belőle kizárva, kevés ember helyzetének a kezelésére van pénz. Tehát pont azoknak, akik nagyon nehéz helyzetben vannak, nincs valószínű megoldás.

A másik, amire szeretnék rákérdezni – egy kicsit beszéljünk erről, államtitkár úr, ha lehet –, hogy itt a közsférában dolgozók ügyében azért volt valami nem teljesen világos szituáció az év végén és most, az év elején. Az év végén azért, mert emlékeim szerint mintha a közsférában dolgozóknak nem ez lett volna az ígéret, amit a kormány megtett. Tehát nem arról szólt az ígéret, hogy ebben az új árfolyamgátás rendszerben számukra pluszkedvezmények lesznek, hanem, ha jól emlékszem, kedvezményes végtörlesztés, ehhez adott támogatás, és így tovább. Emlékeim szerint még talán miniszterelnök úr is írt levelet, bár ebben nem vagyok egészen biztos, mert ilyenmel fizikailag nem találkoztam. Ha segít ebben, államtitkár úr, tisztázzuk ezt a helyzetet, mert úgy érzem, hogy most a közsféra képviselői, akik egyébként rettenetesen csalódottak és átverve érzik magukat, valamiféle könnyítést, szépségtapaszként szolgáló könnyítést kapnak ebben a törvényben. Nem azért, mert ők a közsférában dolgoznak, hiszen valljuk be őszintén, hogy a terhek szempontjából édes mindegy, hogy az ember a köztől vagy a versenyszférából kapja-e a fizetését, hanem azért, mert ők nagyon csalódottak voltak akkor, amikor különféle, nyomon nem követhető nyilatkozatok, tervek s a többi alapján nem tudtak semmit tenni, nem tudtak hová mozdulni, pusztán csak egyetlen dolgot tudtak tenni, ha jól emlékszem, hogy bementek a munkáltatójukhoz és jeleztek valamit, hogy ők szeretnének valamit, és ez után nem történt velük semmi. Tehát ezt a bakit azért kibontandónak tartom, hogy miért is van ez a kedvezmény, mit szolgál ez, miért pont nekik szól csak és kizárólag, s a többi.

A helyzet kialakulásának okaival nem akarnék foglalkozni, mert valószínűleg olyan vitát gerjesztene, amit a bizottság jelenlegi időkeretében nem tud végrehajtani. Azt az egy adatot azért mégiscsak fontosnak tartom, hogy 2010 májusában hol állt a különféle devizák árfolyama a forinthez képest, és egy kiegyensúlyozottabb gazdaságpolitikából adódó árfolyam mennyit segített volna.

Elnök úr, köszönöm szépen a szót.

ELNÖK: Kovács Tibor alelnök úr, parancsoljon!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen. Talán annyival egészíteném ki képviselőtársam által elmondottakat, hogy a miniszterelnök úr szájából az elmúlt év végén konkrétan az hangzott el, hogy a közsférában dolgozók is ugyanúgy, mint ahogy lehetővé tette a parlament a jogalkotással, hogy a munkaadó adjon kamatmentes kölcsönt a munkavállalójának a lakáskölcsön törlesztéséhez, ugyanilyen jellegű üzenetet fogalmazott meg a miniszterelnök a közsférában dolgozóknak is, hogy forduljanak a munkaadójukhoz, és esetleg tőlük kaphat ilyen kölcsönt. Tehát ez azért egyértelmű, hogy ez egy olyan sejtetés volt, ami aztán később nem valósult meg.

Amit szeretnék kérni a kormányzat részéről, hogy ne hogy valami sikerpropagandaként próbálja meg ezt a jogszabályt eladni meg elfogadtatni, mert – mint ahogy képviselők is utaltak rá – itt arról szól a történet, hogy azon problémák megoldásában kíván az állampolgároknak a kormány ily módon segíteni, amit a saját maga tevékenységével idézett elő. Tehát tulajdonképpen a gazdaságpolitika eredményeként állt elő ez a helyzet, aminek a megoldásában most különböző megoldásokkal próbálkoznak. Az első megoldáscsomag látható módon – miután az lezárult – a leggazdagabb társadalmi rétegeknek nyújtott kedvezményeket, és azok tudtak, sejthető módon olyan forrásokból törleszteni, amiről egyelőre nem derült ki, hogy milyen forrásokból, hiszen bankhitelből csak a töredéke származott a törlesztéseknek. Egyébként a bankoknak pedig a betétállománya jelentősen nem csökkent azáltal, hogy törlesztettek közel 300 milliárd forintot. Tehát érdekes módon kérdés, hogy honnan sikerült ezt megtenni a törlesztőknek.

Jó lenne, ha – ahogyan képviselőtársaim jelezték – azzal a társadalmi réteggel is foglalkozna a kormány, akik most teljesen kiszolgáltatott helyzetben vannak, és ez a jogszabály sem nyújt számukra semmilyen megoldási lehetőséget.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Amennyiben nincs más hozzászólás, átadom a szót helyettes államtitkár úrnak. Parancsoljon!

Reflexiók

NÁTRÁN ROLAND helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen a kérdéseket, megpróbálok az elhangzás sorrendjében válaszolni a felmerült kérdésekre, értelemszerűen nem ismétlem meg azt a választ, ami több helyütt felmerült.

Elnök úr említette, hogy fontos a közvéleménnyel minél szélesebb körben tudatni a konstrukció igénybevételének a lehetőségét, és valóban – az elhangzottaknak megfelelően, ahogy elnök úr elmondta – azok, akik az árfolyamgátás, a gyűjtőszámla-konstrukcióba már beléptek, nincs semmilyen egyéb teendőjük, nekik csak akkor kell felkeresniük a bankjukat, ha nem szeretnének az új konstrukcióba átlépni. Azok, akik az árfolyamgátás konstrukcióba még nem léptek be, tájékoztatást fognak kapni a bankjuktól, mégpedig a bankszövetségi megállapodásnak megfelelően ez egy összehangolt, egységes tájékoztatás lesz, éppen annak érdekében, hogy minden állampolgár kellően és megfelelően tájékozott legyen. Azonban ezeknek az állampolgároknak természetesen jelezniük kell a bankjuknak a gyűjtőszámla-konstrukcióba való belépési szándékukat, és ahogyan az elhangzott, ilyen esetben költség az ügyfél részéről nem merülhet fel, minden egyéb költséget és adminisztrációs kötelezettséget a bankoknak kell teljesíteniük.

Az ingatlanérték-határral kapcsolatos felvetésre azt szükséges rögzíteni, hogy a bankszövetségi megállapodásban az szerepelt, hogy minden egyéb tekintetben – mármint a bankszövetségi megállapodásban kijelölt módosításoktól különböző kérdésekben – a már megszületett törvény az irányadó. Tehát ha az értékhatárt módosítani kívánja a frakció, illetve a tisztelt Országgyűlés, akkor ebben az esetben a bankszövetségi egyeztetések valószínűleg nem kerülhetők el, ami nyilvánvalóan fontos egy ilyen fontos kérdésnél.

Alelnök úr által felvetettekkel kapcsolatban, miszerint miért nem a kormányváltáskor születtek meg ezek az intézkedések, többször, több helyütt elmondta a kormány, hogy milyen intézkedéseket tett a probléma növekedésének a megállítására és a probléma kezelésére. Ha visszaemlékszik, alelnök úr, gyakorlatilag a kormány első intézkedései között volt a további devizahitelezés megtiltása, tilalmazása, gyakorlatilag az első intézkedései között volt a kilakoltatási és értékesítési moratórium meghosszabbítása, tehát egy olyan helyzetet teremtett a kormány, hogy a probléma ne növekedhessen, és a probléma megoldására megfelelő idő álljon rendelkezésre. Arra is fontos felhívnom a figyelmet, hogy a probléma eszkalálódása 2011 augusztusára tehető, és a probléma eszkalálódását az jelentette, hogy az euró jelentősen, 20 százalékos megközelítő mértékben gyengült a svájci frankkal szemben. Tehát a probléma jelentőségének a növekedését semmilyen, a magyar kormány részéről befolyásolható körülmény nem okozta, egyszerűen egy általunk – mármint a magyar hatóságok által – nem befolyásolható körülmény, az euró–svájci frank árfolyamának az elmozdítása okozta. Ez volt az a momentum, amikor a lakosság terhei jelentősen megnövekedtek. 2011 augusztusa, és az euró–svájci frank árfolyamának a változása, ez nagyon fontos momentum.

Természetesen fontos azt is hangsúlyozni, hogy a kormány ezt megelőzően is jelentős törekvéseket tett a probléma kezelésére, elég csak emlékeztetnem a tisztelt bizottsági tagokat arra, hogy a kormány a 2011. év eleje óta, sőt már a 2010. év végén tárgyalásokat folytatott a Bankszövetséggel. Emlékeztetném a tisztelt bizottságot arra a hitelezési gyakorlatot módosító

javaslatcsomagra, amelyet elnök úr terjesztett az Országgyűlés elé, és 2010 decemberében fogadott el az Országgyűlés, illetve 2010 közepén a kormány rendelettel szabályozta a további hitelezést. Tehát azt az állítást, miszerint a kormány nem tett semmit a kormányváltást követően, tételesen cáfolnám.

Ami még nagyon fontos, és sajnos ez nagyon sokszor elhangzik, és legalább ebben a körben lássuk tisztán, hogy amikor a költségvetést tervezi a kormány, akkor a kormánynak nincs árfolyamprognózisa. A kormány nem készít árfolyamprognózist éppen azért, mert a monetáris politika függetlenségét tiszteletben tartva nem kívánja befolyásolni a várakozásokat. Amikor tehát a kormány intézkedéseket javasol az Országgyűlésnek, akkor egy úgynevezett technikai árfolyamot használ, ami az elmúlt három hónap átlagos árfolyama. Tehát amikor a decemberi költségvetési kérdések megvitatásakor az akkori kormányjavaslatokban 299 forintos árfolyam szerepelt, akkor ez nem előrejelzés volt, hanem átlagos, az elmúlt három hónap átlagos árfolyama volt. Csak azért fontos ezt tisztázni, mert sok félreértésre adhat okot.

Fontos, hogy a bankadóval kapcsolatos kérdéskör, a bankadó esetleges csökkentése, esetleges elhagyása nem része a bankszövetségi megállapodásnak, erről természetesen az Országgyűlés fog dönteni, és természetesen a kormány megfelelő fórumain születik döntés. A Bankszövetséggel folytatott tárgyalások során ezzel kapcsolatban semmilyen kormányzati elköteleződés nem született, hiszen ilyen elköteleződést a kormány nem is tehetett volna.

Ami a banki mérlegekkel kapcsolatos felvetést illeti, ezt is érdemes tisztázni, mert ez is egy szakértői, szakmai kérdés. Mégpedig az, hogy a bankok mérlegében forrás- és eszkozoldalon milyen tételek szerepelnek. Nagyon fontos, hogy a banki mérlegekben a forintforrások kapcsán, amikor azt a bankok devizaalapú hitelkihelyezésre használják, egy speciális pénzügyi műveletet, egy swapműveletet, amely egy jövőbeli határidős ügylet, gyakorlatilag a rendelkezésükre álló forintforrást devizaforrásra cserélik, és egy jövőbeli időpontban visszavásárolják. Tehát, amikor a banki mérlegekben az látszik, hogy a banki mérlegekben nincs a forrásoldalon akkora devizaállomány, mint amekkora az eszkozoldalon van, az valós, valós helyzetet tükröz, mert a swapállomány nem része a banki mérlegeknek. Ezt egyébként a PSZÁF vonatkozó jelentése is tartalmazza, úgyhogy javaslom azt részletesen kibontani.

Tehát nagyon fontos hangsúlyozni azt, hogy ha ilyen egyszerű lenne a kérdés megoldása, hogy hát a bankoknál nincs is devizakockázat, egyszerűen csak töröljük el, akkor az már réges-régen megléphető lett volna. Van a bankoknál ugyanakkora devizakockázat, egészen pontosan ugyanakkora, mint amekkora a háztartások mérlegében.

A konstrukció kapcsán fontos hangsúlyozni, mint ahogy az az előző árfolyamgátás konstrukciónál felmerült, hogy itt nem a probléma eltolásáról van szó, és nem is arról van szó, hogy a devizaárfolyam-problémát, egy devizaárfolyam-kockázatot kamatkockázatra cserélik az ügyfelek, hiszen a gyűjtőszámla egy rögzített kamattal kamatozik, ez a BUBOR, a mindenkori budapesti bankközi kamatláb, amely jelenleg 6-7 százalék körül mozog. Fontos hangsúlyoznom, hogy ez egy szabad felhasználású, forintban nyújtott hitel. Nem létezik ma Magyarországon semmilyen forrás, ahol 6-7 százalékon hitelhez jutna bármilyen magyar állampolgár. Tehát ez egy extrém kedvező kamat, ami azt jelenti, hogy a bankoknak ezen a kamaton semmilyen profitjuk nem képződhet – ez része volt a megállapodásnak –, pusztán a forintbeszerzés költsége az, amit felszámíthat a bank az ügyfelek felé, és ebben sem profit, sem egyéb adminisztratív költség nem jelenhet meg.

A probléma eltolásával kapcsolatban akkor tudnánk azt mondani, hogy a probléma eltolódott, ha kijelenthetnénk, hogy az elkövetkezendő öt évben egészen biztosan nem oldódik meg az Európai Unió szuverén adósságválsága, egészen biztosan nem erősödik vissza az euró a svájci frankkal szemben, és egészen biztosan nem éri a svájci gazdaságot ebből az extrém erős árfolyamból olyan sokk, amely a svájci gazdaság gyengülését okozná. Ha ezek a

feltételek teljesülnek, akkor valóban a probléma eltolásáról van szó. Ha ezek a feltételek nem teljesülnek – és szándékosan úgy fogalmaztam, hogy érezhető legyen, hogy ezek a feltételezések nagy valószínűséggel a következő öt évben nem fognak teljesülni –, akkor a probléma jelentős részben csökkenni fog a közgazdasági számítások szerint az ötéves időszakon túl.

Arra is szeretném felhívni a figyelmet, hogy akkor, amikor az öt év letelik, a probléma egészen más természetű probléma lesz. Akkor lesz – ha lesz – egy forintban denominált hitelállománya a lakosságnak. Forinthitel-állomány, amelyet a magyar hatóságok, a magyar költségvetés, a magyar pénzügyi rendszer mindenféle árfolyam- és egyéb kockázat nélkül tud majd kezelni. Tehát egészen más természetű lesz majd akkor a probléma, nem leszünk kitéve a sokszor emlegetett eruóárfolyam hektikus mozgásának.

Valóban nem vonatkozik a konstrukció azokra a devizahitelesekre, akiknek a késedelme meghaladja a 90 napot, hiszen ezeknek az állampolgároknak a hitele a bankszövetségi megállapodás alapján automatikusan forintra konvertálódik, és a hitelüknek automatikusan elengedi a bankszektort – ezt vállalta ugyanis – a 25 százalékát. Fontos tehát hangsúlyozni, hogy ez a törvényjavaslat, amit most a bizottság tárgyal, a 90 napot meg nem haladó késedelemben vagy késedelemben egyáltalán nem lévő tömegeknek nyújt jelentős segítséget. Azoknak, akik 90 napon túli késedelemben vannak, egy más konstrukció keretében legalább ugyanekkora vagy adott esetben nagyobb segítség áll a rendelkezésükre, és az ezzel kapcsolatos jogszabály-alkotási munka a kormányrendeleti, illetve egyéb jogszabályi szinteken folyamatban van.

A közszférában dolgozókkal kapcsolatos felvetésekre nagyon fontos hangsúlyozni azt, hogy a közszférában dolgozók az államtól – mint munkáltatójuktól – kaphatnak ilyen jellegű segítséget. Természetesen ez a nem közszférában dolgozók esetében ugyanígy nyitva áll minden munkáltató számára, és a nem közszférában dolgozó munkavállalók ugyanúgy kérhetik a munkáltatójuktól azt a segítséget – vagy az azt meghaladó segítséget –, amit a közszférában dolgozóknak az állam felkínál. Természetesen akkor, amikor az állam a közszférában dolgozóknak ezt a segítséget – a kamattámogatást és az árfolyam-rögzítési konstrukcióba való soron kívüli belépést – felajánlja, akkor természetesen figyelembe kell vennie a költségvetés teherbíró-képességét, és azt a szempontot, ami valóban itt elhangzott, hogy a közszférán kívül dolgozók ugyanilyen jellegű segítségben részesülhessenek a saját munkáltatójuktól.

Felmerült ezenkívül – Sági képviselő úr említette –, hogy a közszférában dolgozók közül is sokan éltek a végtörlesztés lehetőségével, és ezeknek az állampolgároknak egy része ezt 2012 januárjában tette meg, és ők forinthitelből teljesítették ezt a végtörlesztést, amely forinthitelnek a kamata piaci kamatozású konstrukció. Természetesen megfontolandó, amit képviselő úr említett, de nagyon fontos, és nem szabad elfelejtenünk, hogy ezek a devizahitelesek azzal a helyzettel szembesülnek most, hogy a tőketartozásuk jelentős részét – mintegy 25-30 százalékát – a végtörlesztés következtében leírhatják. Tehát amennyiben a végtörlesztésre használták ezt a forinthitelt, a végtörlesztés keretében a tartozásuk 25-30 százalékát a bank elengedte, ami nagyon fontos előny. Természetesen ezzel szemben ők a forinthitelük terheit piaci szinten kell hogy vállalják, ez egyébként 10-13 százalék közötti hitelkamatokat jelent.

A konstrukció kidolgozása során, illetve a bankszövetségi tárgyalások során értelemszerűen a Bankszövetség – mármint a hitelezők –, az állam, amely a terhek egy részét magára vállalta, és a hitelt felvevők is érintettek és részt vettek ezeken a tárgyalásokon. Elég csak emlékeztetnem Tukacs képviselő urat, hogy a Nemzetgazdasági Minisztériumban a miniszter úr személyesen és szakértői szinten is többször egyeztetett azzal a hitelszövetséggel, amely több tíz-, illetve százezer devizahitelest tömörít, továbbá ezekkel az érdekképviseleti szervezetekkel, a hitelezettek érdekeit képviselő szervezetekkel gyakorlatilag heti szintű

kapcsolatban áll a minisztérium. Tehát részt vettek a konstrukció tárgyalásában, a javaslataik, észrevételeik figyelembe vételre kerültek, és minden olyan beépítésre kerül, amely a konstrukcióban értelemszerűen annak a javítását szolgálta.

Az első árfolyamgátas konstrukcióval kapcsolatban, miszerint ez nem lett volna eredményes, merthogy kamatkockázattal szembesülnek, elmondtam, hogy nincs ilyen jellegű kamatkockázat az első árfolyamgát-konstrukcióban sem. Attól félek, és erre elnök úr felhívta a napirendi pont elején a figyelmet, hogy nem volt megfelelő informáltsága a lakosságnak a korábbiakban, ez lehet az oka annak, hogy az eddigiekben pár ezer háztartás élt ezzel a lehetőséggel. Tehát valóban fokozott figyelmet kell fordítanunk arra, hogy informáljuk a lakosságot erről a lehetőségről. Azt is meg kell említenem, hogy akkor kapunk valós statisztikát, ha figyelembe vesszük a bankok saját hitelmentő csomagjaiba belépettek számát. Hiszen értelemszerűen az állami konstrukciók kedvezőbbek a bankok saját konstrukciójánál, de van egy olyan információs aszimmetria, hogy a bankoknál tudnak tájékozódni az ügyfelek, és a bankoknak érdekükben állt a saját hitelmentő konstrukcióikba betérni az ügyfeleiket. Tehát valóban, egyetértek, ezt az egyoldalú informáltságot enyhíteni kell és fel kell oldani annak érdekében, hogy minél több háztartás éljen ezzel a lehetőséggel.

A közszférában dolgozóknak tett ígérekkel kapcsolatban fontos hangsúlyozni, hogy a közszférában dolgozók közül nagyon sokan kaptak munkáltatói hitelt, nagyon sokan kaptak kamatmentes munkáltatói hitelt, nagyon sokan kaptak kedvezményes kamatozású munkáltatói hitelt, és ezek a közszférában dolgozó munkavállalók ezeknek a hiteleknek a segítségével tudtak élni a végtörlesztés lehetőségével. Értelemszerűen nem minden intézmény képes arra a közszférában, hogy a munkavállalóit ilyen hitelekkel segítse. Ezért javasolja a kormány ennek a konstrukciónak a keretében azt, hogy azon közszférában foglalkoztatottak, akik nem tudtak a végtörlesztés lehetőségével élni, illetve nem jutottak még munkáltatói segítséggel együtt sem akkora hitelhez, hogy a végtörlesztéssel élni tudjanak, azok az állampolgárok az árfolyamrögzítés keretében további kedvezményeket kapjanak annak érdekében, hogy mint a munkáltatójuk is, segítse őket az állam. Nem volt tehát szó arról, hogy a közszférában foglalkoztatottak nem kaptak volna megfelelő tájékoztatást. Megfelelő tájékoztatást kaptak, és minden olyan intézmény, amely erre képes volt, adott, illetve nyújtott a foglalkoztatottjainak kedvezményes kamatozású, illetve kamatmentes hiteleket.

Kovács képviselő úr említette még, hogy érdemes lenne megvizsgálni azt, hogy a végtörlesztők milyen forrásból teljesítették a végtörlesztésüket, és említette, miszerint a banki betétállomány nem csökkent jelentősen a végtörlesztés következtében. Itt fontos felhívni a figyelmet arra, hogy a lakossági megtakarításoknak csak egy része denominált banki betétekben, egyébként nem is túlnyomó része. Ez azt jelenti, hogy az értékpapírszámlákon rendelkezésre álló, a készpénzben tartott, az egyéb pénzügyi instrumentumokban tartott megtakarítások mind-mind forrásául szolgálhattak a végtörlesztésnek, továbbá azt is érdemes megemlíteni, hogy a banki betétállomány változatlansága nem azt jelenti, hogy nem lehetett forrása a végtörlesztésnek, csupán azt jelenti, hogy a végtörlesztésre igénybe vett bankbetéteket vagy akkora részben, vagy azt meghaladó részben visszapótolta a lakosság. Ennek a magyarázata egy teljesen nyilvánvaló közgazdasági tény, miszerint a lakosság megtakarítási hajlandósága egy válságos időszakban, mint amilyen a mai európai adósságválság, sokkal magasabb, mint egy átlagos időszakban.

Tehát csak arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ennek a kérdésnek a vizsgálata sokkal tágabb pénzügyi vizsgálatot tesz indokolttá, mintsem hogy a banki betétállomány negyedév/negyedév vagy év/év arányú változásából bármilyen következtetést le tudjunk vonni. Továbbá arra is fontos felhívni a figyelmet, hogy amikor az Országgyűlés ezt a törvényt elfogadta, akkor fontosnak tekintette rögzíteni azt, hogy az állam az adóhatóságokon keresztül nem vizsgálja azokat az állampolgárokat, akik a végtörlesztés keretében a tartozásuk

egy jelentős részétől meg kívántak szabadulni. Feltételezve természetesen azt, hogy ezek az állampolgárok a jövedelmüket adózott jövedelemből és legális formában szerezték.

Ezek voltak a legfontosabb kérdések, amire válaszolni szerettem volna, köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen, most a szavazás következik. Az általános vitára való alkalmasságról döntünk első helyen kijelölt bizottságként. Kérdezem, hogy a bizottság tagjai közül ki az, aki a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló törvény módosítását általános vitára alkalmasnak tartja. Kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Úgy látom, a bizottság egyhangúlag támogatta az általános vitára való alkalmasságot. Akkor, gondolom, itt kisebbségi előadót nem kell állítani. *(Dr. Lenhardt Balázs: Én tartózkodtam.)* Elnézést kérek, akkor a bizottság egy tartózkodással általános vitára alkalmasnak találta. Ha viszont van kisebbségi vélemény, akkor a többségi véleményt Koszorús László alelnök úr fogja elmondani.

Visszatérve az előző napirendhez, a hulladéknaál Kovács Tibor alelnök úr bejelentkezett a kisebbségi vélemény elmondására, a többségi véleményt pedig Kupcsok Lajos képviselő úr fogja elmondani a bizottság nevében.

Köszönöm szépen, ezzel ennek a napirendi pontnak a végére értünk, helyettes államtitkár úrnak köszönöm a jelenlétet.

A gazdasági és monetáris unióban megvalósuló stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés Magyarország általi aláírásának támogatásáról szóló H/5834. számú határozati javaslat (Általános vita)

El szeretnék mondani annyit önöknek, hogy tekintettel arra, hogy miniszterelnök úr napirend előtti hozzászólásával kezdődik a munka a Házban, már csak egy napirendi pontot tartanék fenn, a másikat vagy át tesszük jövő hétre, vagy pedig visszatérünk az interpelláció után. *(Jelzésre.)* De a jövő héten is ráérünk erre, tekintettel arra, hogy a parlamenti rend nem indokolja ennek az ilyen gyors tárgyalását.

Tehát most áttérünk a gazdasági és monetáris unióban megvalósuló stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés Magyarország általi aláírásának támogatásáról szóló határozati javaslat általános vitára való alkalmasságára. Győri Enikő államtitkár asszonyt tisztelettel üdvözlöm és kérem, hogy foglaljon helyet, és amennyiben van szóbeli kiegészítése a kormány által benyújtott határozati javaslattal kapcsolatban, akkor kérem, azt most tegye meg.

Dr. Győri Enikő államtitkár (KüM) szóbeli kiegészítése

DR. GYŐRI ENIKŐ államtitkár (Külügyminisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Én is köszöntöm a bizottság tagjait, és köszönöm, hogy bemutatathatom a kormány álláspontját. Az európai ügyek bizottságából jövök, amelyik már a kormány által benyújtott javaslat általános vitára való alkalmasságáról pozitívan döntött.

Pontosan miről van szó? Miniszterelnök úr decemberben a plenáris ülésen jelezte, hogy a stabilitási unióról születőben levő nemzetközi szerződéshez kérni fogja az Országgyűlés támogatását is az aláírás előtt, hiszen egy magyar szuverenitási szempontból fontos kérdésről van szó. Ő akkor még több kérdésben jelezte, hogy tisztán kell látnunk. Nem volt még akkor szerződésszöveg, egy politikai szándék született meg a december 9-ei európai tanácsi értekezleten arról, hogy szülessen egy, az országokat nagyobb költségvetési fegyelemre és erősebb gazdaságpolitikai koordinációra ösztönző megállapodás.

Akkor még úgy tűnt, hogy az Egyesült Királyság lesz az egyetlen, amelyik nem csatlakozik ehhez a nemzetközi szerződéshez. Időközben Csehország is úgy döntött, hogy

egyelőre kívül marad. A magyar kormány két fontos szempont miatt is azt javasolja, hogy Magyarország csatlakozzon ehhez a nemzetközi szerződéshez. Ez a szerződés évekre meghatározza a helyünket az Unióban, és eldönti, hogy a centrumhoz zárkózunk-e fel, vagy pedig ezt az utat nehezebbé tesszük a magunk számára.

Egyrészt nagy a kitétségünk. Mindenféle statisztikák szerint Magyarország a tizedik legnyitottabb gazdaság a Földön, hogyha az eurózónában problémák vannak, azok egyértelműen érintik a magyar gazdaságot is. A másik pedig, hogy amiről ez a szerződés szól, annak a célnak az érdekében dolgozik a jelenlegi kormány, mégpedig, hogy az adósság ellen fel tudja venni a küzdelmet, és ezt teremti meg egy igen szigorú feltételrendszerrel.

Ami miatt még a továbbiakban is elfogadásra javasoljuk ezt a szerződést, az az, hogy ami célokat mi kitűztünk magunk elé, hogy pontosan mikre terjedjen ki vagy ne terjedjen ki a szerződés, azokat a tárgyalások során elértük. Egyrészt, hogy a kötelezettségek Magyarországra nézve akkor lépnek hatályba, amikor bevezetjük az eurót. Magyarország a csatlakozási szerződéssel kötelezettséget vállalt erre, amint arra készen állunk. Sajnos jelenleg távolabb vagyunk ettől, mint 2002-ben voltunk.

A másik, amit szintén célul tűztünk ki, hogy az adóharmonizáció tekintetében ne tartalmazzon többet az eddigiéknél ez a szerződés. Ezt elértük. Az is célunk volt, hogy ez a szerződés összhangban legyen az uniós alapító szerződésekkel, ne nyisson újabb frontokat. Van egy kötelezettségvállalás a szerződésben, hogy öt éven belül kezdeményezni kell a szerződés beemelését a létező uniós alapszerződések közé.

Végezetül azt is leértük egy közép-európai összefogással, hogy az eurózóna csúcstalálkozóin, amikor versenyképességgel, az euróövezet működésével vagy a szerződés végrehajtásával kapcsolatos kérdések szerepelnek a napirenden, akkor ott lehessünk, de legalább évente egy alkalommal mindenképpen részt vehessünk az eurózóna csúcstalálkozóin.

Ez a szerződés sok egyéb aktuális kérdést, problémát nem kezel. Tehát azt, hogy az Európai Unió mitől fog tudni növekedni, hogyan fogunk tudni munkahelyeket teremteni, nem ezzel a szerződéssel kell kezelni, nem erről szól, de ezek az intézkedések – ezt több képviselő jelezte az európai ügyek bizottságában is, és a kormány ezt támogatja – legalább olyan súllyal essenek latba, és az Unió a politikái kialakítása során erre is fektessen hangsúlyt. Erre szolgál a 2012. év egyik legfontosabb uniós gazdaságpolitikai célkitűzése, az egységes piac megerősítése. 12 jogszabálysomag elfogadását jelentené ez az év végén, amelytől azt várjuk, hogy a foglalkoztatás és a növekedés terén is előre lehet lépni.

Ami az Országgyűlés bevonását illeti, ahogy miniszterelnök úr decemberben jelezte, ezt a döntést nem kívánta a saját szakállára meghozni. A magyar kormány pozíciója nem változott december 9-e óta, amikor a miniszterelnök arra mondott nemet, hogy ott helyben bármire is azonnal igent mondjon, hiszen szöveg sem volt, hanem ki kell tárgyalni a szöveget, és utána pedig az Országgyűlés véleményének ismeretében kívánja majd csak ezt aláírni.

Az európai ügyek bizottsága volt az a fórum, amelyet folyamatosan tájékoztattunk, az induló szövegtől egészen a legutolsó változatig mindent megkaptak a képviselők. A tárgyalások menetéről szóló feljegyzéseket is rendelkezésre bocsátottuk, és a nagybizottság, tehát a frakcióvezetőkől álló konzultációs fórum a január 30-ai csúc előtt szintén megvitatta ezt a témakört. Ott a miniszterelnök tájékoztatta őket, hogy melyek a nyitott kérdések, mert egészen a csúcsra fölmentek még a szerződéssel kapcsolatos – például az eurózóna csúcson való részvétellel kapcsolatos – kérdések, és azt, hogy ott a magyar miniszterelnök rábólintott, egy politikai jóváhagyást tett meg a magyar kormány részéről ehhez a szerződéshez, már ennek a nagybizottsági állásfoglalásnak a birtokában tudta megtenni. De pontos szöveg ez után tudott születni, az utolsó nyitott politikai kérdések rendezése után, így tudtuk ezt az Országgyűlésnek benyújtani. Most már rendelkezésre áll a végleges jogi szöveg is, amelynek a fordítását a Tanács főtítkárságával egyeztetni kellett, és mindezek ismeretében kérjük azt,

hogy politikai szempontból is az aláírással való egyetértését fejezze ki egy országgyűlési határozatban a parlament.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelettel kérdezem a bizottság tagjait, hogy van-e kérdés vagy észrevétel. (*Jelzésre.*) Volner János alelnök úrnak adom meg először a szót.

Kérdések, hozzászólások

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Mint közismert, a Jobbik ezt a megállapodást ellenzi, és azt kezdeményezte, hogy népszavazás döntsön arról, hogy Magyarország az Európai Unió tagja kíván-e maradni vagy sem. Többek között e megállapodás miatt is kezdeményezzük ezt a népszavazást, mert ez az Európai Unió már nem az, ahova egyoldalú kormánypropaganda, illetve egy ellenzéki propaganda segítségével betaszigálták Magyarországot. Államtitkár asszony most fölhúzza a szemöldökét. Lehet, hogy vesznek az emlékei, de ha visszaemlékszik, egy egyoldalú, több éven át tartó propaganda volt az, ami meggyőzte Magyarország lakosait arról, hogy egyébként egy kifejezetten alacsony részvételi arányt mutató népszavazással úgy döntsenek, hogy az Európai Unió tagja kíván lenni Magyarország.

Néhány szót szeretnék kritikai észrevételként megjegyezni. Volt két olyan ország Európában, amely a „Merközi” néven emlegetett, Angela Merkel és Nicolas Sarkozy-féle duónak nem kívánt behódolni. Emlékezetes, hogy maga a döntéshozatal is úgy zajlik le ma Európában, hogy összeül Franciaország és Németország vezetősége, és gyakorlatilag testületileg határoznak arról, hogy mi történik az egész Európai Unióban, majd ezt erővel átverik az Európai Uniót. Két állam erre a megállapodásra nemet akart és nemet is tudott mondani, Magyarország erre, úgy látszik, képtelen volt. Éppen azért, mert Magyarország nyitott gazdaság, éppen azért sérülékeny. Ez a megállapodás fokozza az Európai Unióhoz fűződő kapcsolataink szorosságát, és önmagában egy süllyedő birodalomhoz kötjük Magyarország sorsát ahelyett, hogy új utakat keresnénk. Ez az általános jellegű észrevétel.

A teljesség nélkül néhány konkrétumon szeretnék végigmenni. A szerződés 4. cikkelye – és hangsúlyozom, ezt a teljesség igénye nélkül teszem meg – előírja azt, hogy amennyiben az államadósság GDP-hez viszonyított aránya meghaladja a 60 százalékos referenciaértéket, azt a szerződő fél főszabály szerint évente átlagosan egyhuszad résszel köteles csökkenteni. Emlékeztetni szeretnék, képviselőtársaim, arra, hogy amikor a kormány, illetve a gazdaságirányítás részéről megfogalmazódott az a vélemény, hogy az anticiklikus gazdaságpolitikai felfogást részesítik előnyben, akkor arra is gondolni kell, hogy amikor válságos időszak van, akkor az anticiklikus politikát folytató államok költségvetési forrásokból élénkítik a saját gazdaságukat.

Most már nem csak én mondom, hanem a velem teljesen ellentétes platformon álló amerikai közgazdászok tömege is azt mondja, hogy úgy gazdasági válságot kezelni, hogy csak egyoldalúan, a költségvetési szigor politikájával egy restriktív lépéssorozatot végrehajtva próbálja meg a pénzügyi folyamatokat kordában tartani a kormány, illetve az európai – most már nemzetek felettinek tekinthető – kormányzat, nem lehet. Ugyanis a gazdaságélénkítés elmarad. Hogyha megnézzük, ennek teljesen nyilvánvaló jele az, hogy az Európai Unió a világ leglassabb gazdasági növekedést produkáló övezete lett mára. Lemaradunk az egész világtól azért, mert azok, akik Európa sorsáról jelenleg döntenek, képtelenek megérteni azt, hogy tőkeinjekció, a gazdaság élénkítése nélkül ebből a válságból pusztán egy restriktív politika végrehajtásával soha nem lesz kiút. Ezzel a megállapodással önök ezt szerették volna elérni.

Megjegyzem egyébként, csak ilyen adalékként, hogy ha létrejött volna Magyarország monetáris unióhoz való csatlakozása korábban, és sikerül abban is ugyanúgy a Fidesznek és

az MSZP-nek betaszígalnia Magyarországot, mint ahogy az Európai Unióba belökdöste, akkor az európai stabilitási megállapodás értelmében Magyarországnak azonnali fizetési kötelezettségként 3200 milliárd forintos fizetési kötelezettsége keletkezne – még egyszer hangsúlyozom, azonnali fizetési kötelezettsége – az európai stabilitási megállapodás alapján. Csak emlékeztetni szeretnék rá, ha megnézik, Szlovákia hol tart, jelenleg 5,7 milliárd euró a fizetési kötelezettsége, amit azonnal teljesítenie kell szükség esetén. Föltehetem persze a költői kérdést, hogy honnan szedtünk volna elő ennyi pénzt, hiszen nyilvánvaló, hogy Magyarország pusztán attól, hogy csatlakozik az európai monetáris övezethez, nem lett volna jobb helyzetben, ugyanúgy, mint ahogy ettől a megállapodástól sem lesz önmagában jobb helyzetben, sőt a lemaradása, a leszakadása fokozódni fog.

Az 5. cikkben említést tesz a szerződés arról, hogy a túlzottdeficit-eljárás alatt álló országoknak költségvetési és gazdasági partnerségi programot kell életbe léptetniük, és ezt aztán az Európai Uniónak áll jogában meghatározni. Képviselőtársaim, amit most önök kormányzati nyomásra meg szeretnének szavazni ma az Országgyűlésben – hiszen ne legyen kétségünk, meg fogják szavazni –, az nem egyéb, mint Magyarország nemzeti pénzügyi önrendelkezésének a feladása. Utoljára ilyen Magyarországon tartósan akkor volt, amikor még Habsburg Birodalom uralkodott Magyarország fölött, és meghatározta a magyar gazdasági folyamatok irányát. Önök a nemzeti önrendelkezésünk feladásához szeretnének jelenleg e megállapodás aláírásával asszisztálni.

Folytatom: a 8. cikkben foglaltak alapján az Európai Bíróságnak lehetősége van arra, hogy ha nem tesz eleget a szerződő fél a megállapodásban foglaltaknak, akkor kényszerítő bíróság megfizetésére kötelezheti az adott tagállamot az Európai Bíróság, és ennek mértéke elérheti a GDP 0,1 százalékát. Ez egy olyan kérdés, ami megint nem biztos, hogy szándék kérdése csupán, hiszen látható, hogy olyan jelentős árfolyam-volatilitás volt az elmúlt időszakban megfigyelhető a devizapiacra, amely önmagában már csupán az árfolyam-volatilitás nagysága miatt indokoltá teszi azt, hogy Magyarország ki akarjon maradni ebből a megállapodásból. Hiszen emlékeztetni szeretnék arra, hogy tavaly a harmadik-utolsó negyedévben 5 százalékkal nőtt Magyarország államadóssága mindenféle kormányzati erőfeszítés dacára, és annak dacára is, hogy 2000 milliárd forintnyi magán-nyugdíjpénztári vagyont föléltünk. Önök ahhoz asszisztálnak ezzel a szerződéssel, hogy az Európai Unió ürügyet, indokot találjon arra, hogy Magyarországgal szemben büntetőszankciót léptessen életbe.

Megjegyzem egyébként, hogy ha megnézzük a 12. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, akkor látható az is, hogy Magyarországnak, illetve a kelet-európai periférián levő többi tagállamnak még arra sem biztosít jelenleg az Európai Unió lehetőséget, hogy ezeken a bizonyos csúcstalálkozókon részt vegyenek, és akár informális jelleggel tájékozódjanak a gazdasági döntéshozók az európai gazdasági folyamatokról. Tehát még arra sincs lehetőségünk, hogy egyáltalán a kulisszák mögé lássunk, átlássuk teljes egészében a mozgatórugókat; Európa központi, gazdag magállamai önállóan fogják meghatározni az Európai Unió fejlődésének, gazdaságpolitikájának irányát, és mi ehhez e szerződés alapján a jövőben asszisztálni fogunk.

Arra biztatom képviselőtársaimat, hogy fontolják meg az általam elmondottakat, és ne szavazzák meg ezt az előttünk fekvő javaslatot.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Elég sok hozzászólási szándékot látok. Jelezném képviselőtársaimnak, hogy 11 perc múlva elkezdődik az ülés. Amennyiben addig nem érnek véget a hozzászólások, és nem tudunk belevágni a szavazásba, akkor föl fogom függeszteni az ülést, és vissza fogunk térni rá az interpellációk után. Házelnök úrnak az volt a kérése, hogy a plenárisnak ezen

részével párhuzamosan bizottsági ülés ne legyen. Ennek fényében kérem, hogy mindenki fontolja meg hozzászólási szándékát vagy annak időtartamát, 11 perc van hátra 1 óráig.

Scheiring Gábor képviselő úr következik.

SCHEIRING GÁBOR (LMP): Köszönöm. Azt hiszem, az egyik legfontosabb téma, ami ebben az időszakban előttünk áll. Ezzel együtt megpróbálok rövid lenni.

Azt gondolom, a szerződés apropója egy európai válság, és mint ilyen, európai megoldásokat igényel, és bár mint hamarosan kifejtem, nagyon erősen kritikus álláspontot képviselünk ezzel a szerződéssel kapcsolatban, az biztos, hogy az Európai Unióból való kilépés és a nemzeti elzárkózás katasztrófális politikai választás lenne. Ez a jelen gazdasági környezetben teljességgel kivitelezhetetlen. De az a helyzet, hogy a mi kritikánk középpontjában nem a szuverenitás kérdése áll, hanem az európai periféria országainak hosszú távú fejlődési szempontjai, és beleértve így a magyar gazdaság hosszú távú, fenntartható fejlődésének a szempontjait is.

Mi azt látjuk, hogy a szuverenitást ez a szerződés oly mértékben nem korlátozza, mint ahogy azt akár az előbb is hallhattuk, egyrészt a maastrichti követelmények jelentős átfedésben állnak már ezzel, amit mi elfogadtunk, a magyar alaptörvény tartalmaz ehhez meglehetősen hasonló kitételeket is, tehát ha tetszik, a Fidesz a magyar nép szuverenitását már legalább ennyire korlátozta, mint az Unió most megtenné. Hazánkra közvetlenül egyelőre rövid távon nem vonatkozik, ráadásul anticiklikus politikára is lehetőséget ad, amennyiben van egy ilyen rendkívüli eljárási klauzula, ami a strukturális hiánycél elszállását – úgymond – lehetővé teszi, ha van egy előre nem látott, sokszerű válság, tehát a keynesi gazdaságpolitikát ez a szerződés lehetővé teszi.

Nem ez a baj ezzel a szerződéssel, hanem a szerződéssel gyakorlatilag az a baj, ami nincs benne. Ugyanis ennek az európai válságnak a lényege az, hogy kialakult egy krónikus és gyakorlatilag behozhatatlan fejlődési különbség az európai centrum országai és az európai periféria országai között, és jelenleg az Unió vezetése – de még inkább Németország – azt gondolja, hogy az így kialakult válság, és ennek hatására Dél-Európában, Kelet-Európában folyamatosan kialakuló szuverén adósságválságok kezelhetők pusztán megszorításokkal. Ennek a lenyomata gyakorlatilag ez a fiskális paktum; ez a helyzet és a válság teljes félreértéséről árulkodik. Ugyanis a lényeg pont az, hogy az a politika, gazdasági modell, ami jellemezte az Uniót, ezek között a centrális és a perifériaországok közötti viszonyrendszer az, ami újratermeli folyamatosan ezt a válsághelyzetet. Tehát ez a Merkel-modell: gyakorlatilag a periféria megszorítása vagy akár gazdasági protektorátus alá vonása, ami gyakorlatilag Görögországban történt, ez a válságkezelés teljes félreértéséről árulkodik. Egyébként meglehetősen pikírt helyzet, hogy most már nem csak Stiglitz bírálja ezt a válságkezelő modellt, hanem most már az IMF is túlzónak tartja az uniós és a német megszorító politikákat.

Röviden az Egyesült Királyságról, mert azt hiszem, a Jobbik megint nagyon félreértette a helyzetet. Az Egyesült Királyság azért maradt ki ebből a szerződésből, mert féltette a londoni City bankjait. Azt gondolom, kár támogatni az Egyesült Királyságot ez irányú törekvéseiben, ugyanis a korábbi csúcson még része volt a kezdeményezésnek az, hogy legyen egy erősebb európai bankfelügyelet, európai tranzakciós adó. Ez az, ami miatt London kihátrált ebből a megállapodásból.

De összességében az európai zöldeknek volt egyedül európai szinten egy alternatív javaslata ezzel a szerződéssel kapcsolatban, amelyik – tiszteletben tartva azt, hogy szükség van stabilitásra, szükség van fiskális konszolidációra – a hosszú távú fejlődés szempontjait is figyelembe veszi. Ez az, hogy lehetőséget kell biztosítani a rövid távú válságkezelésre, eurókötvényekre, európai kockázatközösségre, gyakorlatilag bankosítani kell az európai

stabilitási mechanizmust, és ezáltal lehetővé kell tenni azt, hogy az aszimmetrikus sokkokat kezelni lehessen uniós szinten.

A másik, ami talán még fontosabb ennél, hogy a felzárkózásra, a szociális-gazdasági konvergenciára érdemi lehetőséget kell biztosítani, ez a paktum semmit nem mond erről. Az egész eurózóna – most ebbe nem tudunk belemenni – abból a feltételezésből indult ki, hogy a közös valutát kiegészítve néhány strukturális, kohéziós transzferrel, ez lehetőséget biztosít a periféria országainak a felzárkózására. Erről kiderült, hogy ez nem járható út, úgyhogy ad absurdum még az egész árfolyam-politika is újragondolásra szorulhatna. De amit biztos, hogy meg kell most rövid távon tenni, az az, hogy a strukturális, kohéziós alapokat bővíteni kell a periféria országai számára, és adott esetben meg kell fontolni azt is, hogy a periféria országai a külföldi tőkét, a külföldi tőke adott országba történő áramlását úgy szabályozzák, hogy akár a spekulatív tőke, akár a hosszú távon működő tőke is jobban szolgálja a helyi gazdaság érdekeit.

A harmadik pedig az, hogy az európai ökoszociális modellt is meg kell erősíteni, ebbe az irányba tartana a spekulációs adó, a határozottabb uniós banki szabályozás, általában a globális mobiltőke európai szintű szabályozása, amire csak Európának van lehetősége, ezt Kína nem fogja megtenni, amiről a Fidesz is kíván példát venni. Amerika nem fogja megtenni, csak az Unió képes arra, hogy a globális mobiltőkével szemben egy politikai kontrollt kiépítsen, viszont ehhez arra van szükség, hogy megerősítsük ezt az Uniót. A politikai együttműködést is megerősítsük az Unióban, és ehhez ez a szerződés kevés, mert ez a Merkell-modell akár az euró szétesésével is járhat azáltal, hogy a periféria hátrányát folyamatosan újratermeli.

Azt javaslom, hogy a Fidesz nézze át az európai zöldek javaslatait a szerződés kiegészítésére. Úgy hallottam itt az expozéban, hogy a kormány támogatni tudja a konvergenciára vagy a európai ökoszociális modellre vonatkozó javaslatokat. Mi akkor tudjuk, és akkor sem biztosan, ez majd a végén fog eldőlni igazából, akkor tudjuk megfontolni a szerződés támogatását, hogyha ezekre a kiegészítő elemekre is biztosítékot kapunk, ami azt jelenti, hogy a Fidesz EP-frakciójának támogatnia kell az európai zöldek ez irányú javaslatait, különben nem látjuk azt, hogy a Merkel-féle megszorító politikának lenne uniós szinten alternatívája.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Gondolom, maradtak hozzászólási szándékok. Az a helyzet, hogy négy perc múlva egy óra, így felfüggesztem a napirendi pont tárgyalását. Ez azt jelenti, hogy 16 órakor folytatjuk a bizottsági ülést, és akkor fogjuk érdemben befejezni a tárgyalást és fogunk határozatot hozni, mert figyelembe kell vennem miniszterelnök úr napirend előtti hozzászólásának a várható időbeli hatását is.

Köszönöm szépen.

*(Az ülés megszakítása: 12 óra 54 perc,
az ülés folytatása: 16 óra 11 perc.)*

ELNÖK: Folytatnánk a bizottsági ülést. Időközben a vita lefolytatódott a parlamentben is, nem kis mértékben, bár még nem került sor a napirendi pont hivatalos tárgyalására, de mondjuk úgy, hogy már minden frakció elmondta a véleményét a szóban forgó kérdésben.

Ha jól láttam, még maradtak hozzászólási szándékok, de az az érdekes, hogy a hozzászólási szándékot jelzők közül nincs itt senki. *(Derültség.)*

Úgyhogy most megkérdezem, maradt-e még hozzászólás a téma kapcsán. Mármint azt a napirendi pontot folytatjuk most, ami a gazdasági és monetáris unióban megvalósuló

stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés Magyarország általi aláírásának támogatásáról szóló országgyűlési határozati javaslat általános vitára való alkalmassága. Nem látok jelentkezőt, de három mondatot azért még elmondanék.

A Fidesz képviselőcsoportja egyébként azért támogatja ennek az aláírását, illetve az országgyűlési határozati javaslat elfogadását, mert egyik oldalról szerintünk a dokumentumban foglalt célok egyeznek a mi céljainkkal. Nevezetesen az adósság elleni küzdelem, a felelős költségvetési politika, a fenntartható adósságpálya, és az, hogy ezt európai keretben is értelmezzük, hiszen az elmúlt hónapok eseményei arra is rávilágítottak, hogy ha az Európai Unióban válság van, annak megvannak a tünetei értelemszerűen Magyarországon is. Tehát Magyarországnak – éppúgy, mint az összes többi európai uniós tagállamnak – érdeke, hogy egyébként felelős költségvetési politikát és felelős államadósság-politikát folytasson minden egyes uniós tagállam. Szerintünk ez erről szól, ezért tudjuk támogatni.

A másik dolog pedig: valóban, az számunkra fontos érv volt, hogy lehetőség szerint Magyarország a versenyelőnyét, amit kialakított magának, ne csökkentse ennek a dokumentumnak az aláírása. Tekintettel arra, hogy ez nem történik meg, mert az adóharmonizáció kimaradt a célok közül, ennek megfelelően úgy látjuk hogy hátulütője sincs igazán a dokumentum aláírásának. Az összes többi olyan felvetésnek, ami itt makrogazdasági meg egyéb értelemben elhangzott, azt gondolom, teoretikus értelme van, valódi értelme azonban nincs, mert egy gazdaságpolitika kereteit végső soron mindig ugyanaz határozza meg, hogy addig lehet nyújtózkodni, ameddig a takaró ér, és lényegében ezt az egyszerű, normális alapelvet rögzíti ez a dokumentum is.

Van-e még esetleg – akár ezek után – hozzászólás vagy észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Úgy látom, hogy nincs, akkor megkérdem, hogy a korábban elhangzottakra is kíván-e reagálni, államtitkár asszony. *(Jelzésre.)* Megadom a szót, parancsoljon!

Reflexiók

GYŐRI ENIKŐ államtitkár (Külügyminisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Az ön által elmondottakkal maximálisan egyetértek, magam is azzal kezdtem, hogy nem önmagáért támogatjuk ezt a szerződést, hanem azért, mert a szerződés céljai egybeesnek a mi céljainkkal, illetve hogy azokat a célkitűzéseket, amelyeket a tárgyalások kezdetén megfogalmaztunk, maradéktalanul elértük, és ezért javasoljuk az Országgyűlésnek, hogy támogassa azt, hogy miniszterelnök úr ezt március 1-jén vagy 2-án aláírassa.

Az ellenzéki nyilatkozatokkal kapcsolatban: egyrészt hallhattuk, hogy sok ez a szerződés, másrészt hallottuk, hogy kevés. Akkor lehet, hogy valahol mégiscsak ott vagyunk, ahol lennünk kellene. Én természetesen tudomásul veszem a Jobbik álláspontját, ők egy euroszeptikus párt, és fontos, hogy ők is elmondhassák a véleményüket. Abban pedig, hogy Magyarország mikor volt képes vagy mikor nem volt képes nemet mondani, meg hogy anno milyen propaganda folyt itt a csatlakozás mellett, azt gondolom, nem az én dolgom, hogy állást foglaljak.

Ami az LMP álláspontját illeti, a bevezetőmben is – pontosan azért, hiszen az európai ügyek bizottságában már végighallgattam a vitát, és ott az LMP-s alelnök kifejtette a véleményüket, hogy kevés van ebben a szerződésben, ami a növekedést és a foglalkoztatást segítené, már a bevezetőmben is ezért hangsúlyoztam azt, hogy ez a szerződés nem erről szól. Említés szintjén foglalkozik vele, különösen a gazdasági kormányzással összefüggésben, és az Magyarország előnyére válik, hogy ezekkel a témákkal nem ezen szerződés – ami egy nemzetközi szerződés – keretében foglalkozunk, hanem az uniós alapító szerződések mentén, a normál uniós ügymenetben kell hogy növekedés- és foglalkoztatásbarát politikát folytassanak a tagállamok az uniós intézmények közreműködésével. Ezért volt január 30-án egy külön, ennek a témakörnek szentelt csúcs.

Egyébként meg az, hogy milyen szankciók léteztek eddig: valóban, ha nem is a maastrichti szerződés, de az 1995-ben született stabilitási paktum keretében már eddig is lehetett volna szankcionálni, de ezt eddig senki nem tartotta be. Most azonban a magyar elnökség alatt elfogadott gazdasági kormányzási jogszabálysomag óta a szankciók most már meg is fognak valósulni, és van egy sokkal komolyabb végrehajtási mechanizmusa, amit csak megerősít ez a jelen szerződés.

Fontosnak tartom még azt, hogy elhangzott itt – szintén az LMP részéről – a tranzakciós adóval kapcsolatos kérdés, hogy itt az Uniónak egységesen kellene lépnie. Erről vita folyik, ez egy egyhangúságot igénylő témakör. Itt az a magyar álláspont, hogy jó lenne, ha a kérdéssel globális szinten lehetne foglalkozni. Mert nagyon nagy a valószínűsége annak, hogy ha az Unió ezt megtenné – bár erre magam nem sok esélyt látok az Egyesült Királyság igen szilárd ellenkezése miatt –, sokkal több értelme volna G20-as keretben erről megállapodni, hiszen akkor ez az eltérítés, hogy akkor ezek a pénzügyi tranzakciók elkerülnék Európát, akkor ez a hatás sokkal kisebb méretű lenne, mint hogyha ezt csak uniós keretben próbálnánk szabályozni.

Nekem az LMP álláspontja nem volt világos, hogy akkor most ők támogatják-e vagy sem az általános vitára való alkalmasságot, de gondolom, majd a szavazásnál ez eldőlt. Még annyit mondanék el, hogy érkeztek módosító indítványok, szám szerint kettő, és akkor, elnök úr, ha a gazdasági bizottság holnap délelőtt ezt a napirendi pontot újra tárgyalja, akkor természetesen itt vagyunk, hogy állást foglaljunk a jelenleg kettő javaslatról, de természetesen az általános vita lezártaig még növekedhet ezen módosítók száma.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Én is ki akartam erre térni, hogy holnap 10 órakor, tehát közvetlenül a határozathozatalok után azonnal ülnünk kell, mert a módosító javaslatokat meg kell tárgyalnia a bizottságnak. Tehát majd kérem képviselőtársaimtól, hogy ezt az időbeosztásukba vessék fel.

Az LMP álláspontja számomra sem volt világos, de most Scheiring Gábor képviselő urat igazából dicsérnem kéne, merthogy ez ugyanaz az ülés, tehát legalább az első felén részt vett, ez számunkra újdonság. *(Derültség, közbeszólások.)* Úgyhogy egyelőre eltöltött még az öröm, és reméljük, hogy folytatódik ez a pozitív gyakorlat a következőkben is.

Határozathozatal

Most pedig áttérünk a döntésre, az általános vitára való alkalmasságról kell döntenie a bizottság tagjainak. Kérem tehát, hogy aki a határozati javaslat általános vitára való alkalmasságát támogatja, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* 18 igen szavazat. Ki nem támogatja? *(Szavazás.)* 4 nem szavazat mellett az általános vitára való alkalmasságot támogatta a bizottság.

Egyetlenegy kérdésem van még, hogy van-e igény kisebbségi előadó állítására. *(Jelzésre.)* Ha van, ki töltené be ezt a szerepet? *(Jelzésre.)* Volner János alelnök úr. Én viszont akkor a többségi előadói szerepet vállalom a plenáris ülésen.

Köszönöm szépen. Ezzel ennek a végére értünk, köszönöm szépen államtitkár asszonynak is a személyes jelenlétet.

Egyebek

Szavazás napirendi pont elnapolásáról

Tekintettel arra, hogy közben nem tudtuk megteremteni a tárgyalás előfeltételeit, kérdezem, hogy most utólag – a napirend módosításaként – egyetért-e azzal mindenki, hogy a hungarikumokról szóló törvényjavaslatot a jövő hétre áttesszük. Az időbeosztásba egyébként

még bőven befér. Aki ezzel egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze – a forma kedvéért. (Szavazás.) Úgy látom, a bizottság ezt egyhangúlag támogatta.

Ezzel gyakorlatilag a mai bizottsági ülés végére értünk, az ülést berekesztem.

(Az ülés befejezésének időpontja: 16 óra 21 perc)

Rogán Antal
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Szoltsányi V. Katalin